

čtvrtletník

Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů
České republiky

ročník 4 / číslo 1 / 2009

Vydavatel

Armádní sportovní centrum DUKLA

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6

IČ: 60162694

www.army.cz/sport

www.duklasport.cz

Adresa redakce

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6

Telefon: 973 203 811

Fax: 224 310 910

E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor

plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.

(telefon: 973 203 801)

E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada

Ing. Pavel Nekola

Mgr. Ivana Roháčková

Ing. Cyril Schejbal

Jitka Suchopárková

PaedDr. Arnošt Šulc

Grafická úprava a zlom

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Korekce fotografií

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Jazyková úprava

Mgr. Vlasta Kohoutová (PIC MO)

Tisková příprava a tisk

MO ČR - PIC MO

(Prezentační a informační centrum MO)

Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 4 / 2008 vyšlo: 17. 4. 2009

V jednotkách ozbrojených sil

rozšiřuje ASC DUKLA a PIC MO

Publikované materiály nelze rozšiřovat

bez souhlasu vydavatele

Redakcí nevyžádané materiály se nevracejí

NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

**Královna
českého
sportu**

**Důležitou činností
armády je i podpora
vrcholového sportu**

**Na vzduchovkové Evropě
táhla reprezentaci Dukla**

Sázka na nové koně

**22 Kandahár,
Kábul, Lógar**

1/09

reportáže
rozhovory
z oddílů
z historie
osobnosti
aktuality
výsledky

**Barbora Špotáková
královnou českého sportu**

obsah

- 4** Duklák roku a tři křty
- 6** Úspěch i bez medaile
- 8** Pátá medaile v nepřerušované řadě
- 9** Zpráva z říše ledové královny
- 12** Deblíři divoké vody
- 14** Mezi nejlepšími
- 16** Dukláci vládnu Sportovci roku
- 20** Dvořáka a Šebrleho dovedl až na Olymp
- 24** Editorial
- 24** Oštěpařský učitel
- 24** Odešel báječný kamarád
- 26** Armáda na 64 polích
- 28** Jubilanti armádního sportu
- 28** Více než 10 000 členů UNIASK ČR
- 30** Kalendář akcí
- 31** Sportovní výsledky
- 31** Tucet otázek pro Václava Patrmana
- 32** Titi

Prof. MUDr. Jan Pirk, DrSc.

se narodil 20. dubna 1948.

Přednosta Kardiocentra a Kliniky kardiiovaskulární chirurgie Institutu klinické a experimentální medicíny (IKEM) v Praze začal v roce 1972 na chirurgii v nymburské nemocnici. Složil dvě atestace z chirurgie, jednu z kardiochirurgie a jednu z cévní chirurgie. Jako lékař pracoval v americkém New Orleansu v Ochsner Medical Foundation a ve fakultní nemocnici v Dánsku. Pod lékařským pláštěm má vždy pečlivě našehlenou košili a motýlka. Miluje moře, umí řídit jachtu. Běhá maratony a zkusil i nejslavnější závod lyžařů – Vasův běh. S manželkou Blankou mají dva syny Jiřího a Tomáše a pět malých vnoučat.

rozhovor

Důležitou činností armády je i podpora vrcholového sportu

Sport má rád a sám je vynikajícím sportovcem. Ve svých šedesáti letech v zimě hlavně běhá na lyžích a v létě běhá jen tak pro radost, protože ho to nesmírně baví a navíc u toho relaxuje. Velmi si váží sportovců, kteří už něco dokázali. Je pravidelně zván na vyhlášení ankety armádního sportovce roku, a když mu to čas dovolí, velmi rád se této akce účastní. I proto jsme si pro rozhovor vybrali jednoho z našich nejlepších českých kardiologů profesora Jana Pirka.

Kdy vznikl váš vztah ke sportu a s jakými sporty jste v mládí začínal?

Můj vztah ke sportu byl už od mládí kladný, protože z mamčině strany pocházím ze sokolské rodiny. Můj děda byl velký činovník Sokola a já jsem tam cvičil dvakrát týdně. Nejvíce mě bavila všestrannost té tehdy zvané „základní tělesné výchovy“. Později jsem začal chodit do Sokolovny v Riegrových sadech, kde byl i bazén, tak jsem plaval a hrál vodní pólo. Asi ve třinácti letech jsem se dostal k pozemnímu hokeji, tomu jsem se věnoval až do konce studií na medicíně. Nejdříve jsem hrál za Slavoj Vyšehrad a pak jsem přestoupil do pražské Slávie. S oběma kluby jsem procestoval za „totáče“ celou Evropu. K hokeji jsem si postupně přidal přespolní běh, taky jsem trochu fušoval do jízdy na koni. V době studia chirurgie jsem objevil triatlon. Strašně se mi líbil svojí všestranností, když bylo pěkné počasí, šel jsem jezdit na kole, plavat nebo běhat. Běžky jsem si oblíbil, když jsme s rodiči jezdili lyžovat do Rokytnice. S kolegy lékaři jsme založili lékařský Triatlon klub, máme i vlastní krásné dresy, které jsme si sami navrhli. Na mistrovství světa lékařů jsem letos skončil druhý a získal pohár. Co se týká atletiky, tak běhám pořád, dnes mám naplánováno 10 kilometrů v Krčském lese.

Pane profesore, sám jste se charakterizoval pěti podstatnými jmény – děda, slávista, sportovec,

optimista a kamarád. Co se vám vybaví, když slyšíte slovo Dukla?

Na prvním místě se mi vybaví všichni možní sportovci, určitě ne Dukelský průsmyk. Vzpomínám ale i na ty bývalé, např. Václava Kozáka, a ze sportů je to atletika, vodní sporty, házená, lyžování, střelba, ale i fotbal.

Mě těší, že se vám pod pojmem Dukla vybaví hlavně armádní sport. Když jsme u armádního sportu, v listopadu 2007 otiskla Mladá fronta ve vašem sloupku článek „Armáda plná sportovců“, kde jste prezentoval myšlenku: „Tento večer znovu ukázal, že nebýt armádní podpory sportu, byli by naši sportovci na mezinárodní scéně zcela

a politici odpovědní za vrcholový sport v České republice?

Myslím si, že není potřeba vymýšlet nic nového, stačilo by vzít si příklad z ostatních ozbrojených složek států NATO, které sport také podporují. Síce nevím, kolik je to procent, ale funguje to.

Kdybychom vám, pane profesore, nabídli sportovní osobnost, koho byste chtěl vyzpovídat ve svém televizním pořadu na ČT 24?

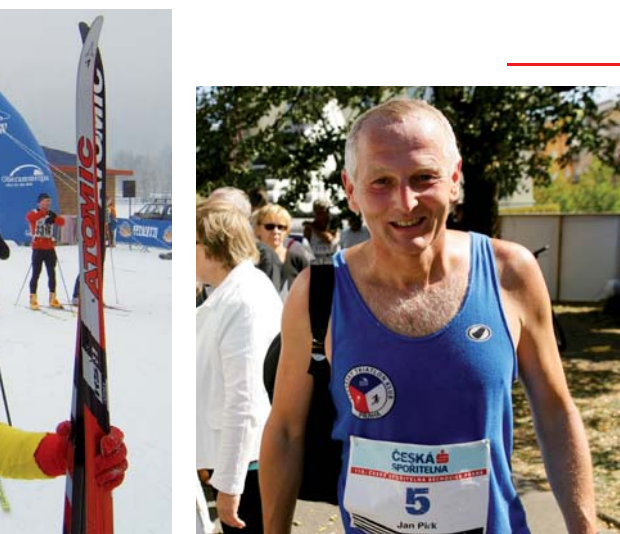
Ten pořad jsme děláli rok a už skončil. Ale kdybych si mohl vybrat, tak z atletů asi Romana Šebrleho, z vodáků Václava Chalupu, z lyžováků Katku Neumannovou. Z těch starších dukláků Jiřího Rašku.

ztraceni. I když je nutno oceňovat i další aktivity naší armády, já osobně tuto činnost považuji za nejmýslupnější.“ Mohl byste tuto myšlenku malinko rozvinout?

Víte, já nejsem ani válečný stratég, ani politik, takže si myslím, že skutečně my jako malý stát potřebujeme především dobrou policii, protože těch uličníků, kteří tady kradou, je strašně moc. Ale žádnou vojenskou velmocí nemůžeme být. A ty armádní peníze, které jsou vynaložené na sport, jsou nejen pro zdraví, ale i pro image Česka hodně důležité. Na západě se sportem lidé čím dál víc baví. Když přijedu do ciziny, tak kromě několika významných osobností, jako byl bývalý prezident Václav Havel, se všem vybaví z Čechů pouze špičkoví sportovci.

Jaká, dle vašeho názoru, bude budoucnost Dukly a armádního sportu v České republice? Jak by se k této otázce měli postavit funkcionáři

Co říkáte návrhu zařít na vlastní kůži některé ze sportovních odvětví Dukly, třeba seskok padákem v tandemu nebo jízdu na raftu, střelbu z kulometu či brokovnice olympijského vítěze?

Seskok padákem určitě ne, asi by se uvolnilo místo šefa kardiochirurgie a já bych se i bál. Osobně bych se strašně rád proletěl nějakým plachtákem, ale manželka by mě nepustila, už jsem měl nabídku od jednoho pacienta, který je zkušeným pilotem.

Takže tandem ne, a co ten raft?

Na raftu jsem byl s manželkou a přáteli, sjížděli jsme Zámezi pod Viktoriiny vodopády, je to nejtěžší sjezd podle Britské raftařské asociace. Voda byla 30 °C teplá, velké peřeje, řeka je nad vodopády kilometr široká, v jednom místě padá do sto metrů hluboké černé žulové propasti a odtéká takovým úzkým korytem a tam se jede. Prostě úžasně. Děkuju za nabídku, ale pro mě je nejhezčí a největší zážitek, když mě pozvete na setkání

onemocnění srdečního svalu, které se objeví, když srdíčko není namáhané, až třeba kolem padesáti nebo šedesáti let. Když je ale u špičkového sportovce namáhané, může se projevit dříve. Tím druhým onemocněním je arytmogenní dysplazie pravé komory, je podobné kardiomyopatii. V obou případech je pomoc jednoduchá. Stačilo by, kdyby všichni vrcholoví sportovci absolvovali v rámci preventivní prohlídky vyšetření zvané ECHO, které je velice jednoduché a nenáročné.

Děkuji za rozhovor. |

Kardiomyopatie

Onemocnění srdečního svalu provázené poruchou jeho funkce. Rozdělují se na kardiomyopatie dilatční, hypertrofické, restriktivní a arytmogenní dysplazie pravé komory. V popředí obtíží pacienta jsou projevy vyplývající ze srdečního selhávání (dušnost, únava, otoky, bušení srdce, bolesti na hrudi, kolapsové stavy). Terapie závisí na druhu kardiomyopatie.

Echokardiografické vyšetření (ECHO)

Jde o ultrazvukové vyšetření srdce. Odrazy ultrazvuku ze srdce přijímané ultrazvukovou sondou jsou analyzovány přístrojem a převedeny na pohyblivý se obrázek srdečních stěn a struktury (např. srdečních chlopní). Vyšetření tak umožňuje zobrazit jednotlivé srdeční oddíly a chlopně, jejich strukturu, velikost a funkci. Moderní přístroje dovolují i zobrazení směru a rychlosti krevního proudu, včetně odhadu nitrosrdečních tlaků. Běžné ECHO vyšetření trvá 15 až 45 minut a je zcela bezbolestné.

špičkových sportovců na vaše vyhlášení armádního sportovce roku.

V poslední době se stává, že aktivní sportovci mají různé zdravotní problémy, které v krajních případech skončily i smrtí. Podle statistických odhadů ročně zemře na srdeční selhání tisíc sportovců při výkonu své profese. Další stovky se jich podaří se štěstím zachránit. Dá se těmto příhodám předejít a co byste sportovcům jako odborník poradil?

Všechna náhlá úmrtí u sportovců, pokud nejsou spojená s užíváním drog nebo dopingem, souvisejí se srdeční vadou, většinou s kardiomyopatií, kterou mají. Kardiomyopatie je trochu záhadné

Text: Jaroslav Přišćák
Foto: Ivana Roháčková a archiv profesora Jana Pirka

Výsledky 13. ročníku ankety, kterou pořádá MO ČR, ASC DUKLA a UNIASK ČR, byly vyhlášeny 26. listopadu 2008 v Masarykově koleji v pražských Dejvicích. V anketě hlasovalo celkem 152 zástupců Armádního sportovního centra DUKLA a premiérově také novináři. Vybíralo se mezi sportovci Dukly, kteří v roce 2008 vybojovali na olympijských hrách, světových a evropských šampionátech celkem 56 medailí, z toho 14 zlatých, 24 stříbrných a 18 bronzových.

Duklák roku a tři křty

Nejlepší armádní sportovkyně roku, sedmadvacetiletá Barbora Špotáková, která začátkem měsíce prosince obhájila triumf v anketě Atlet roku a v anketě mezi všemi světovými atletkami skončila sedmá, tak získala další tuzemské ocenění za životní sezonu. V ní vyhrála olympijské hry a výkonem 72,28 metru ze Světového atletického finále vytvořila světový rekord. V anketě získala 1483 z maximálního počtu 1520 bodů. Druhý skončil olympijský vítěz v trapu David Kostecký, třetí veslař Ondřej Synek. Obhájkyně prvenství Martina Sáblíková obsadila pátou pozici. Loňská vítězka

ankety a mistryně světa a vítězka Světového poháru 2008 nemohla záplavě olympijských medailí konkurovat a zaostala za čtvrtými vodáky, stříbrnými medailisty z OH Jaroslavem Volfem a Ondřejem Štěpánkem o téměř pět set bodů.

Ze sportovců, kteří letos neabsolvovali svůj vrchol v podobě olympijských her, se do elitní desítky vešli tři, kromě páté rychlobruslařky Sáblíkové, která předčila i další olympioniky – šestého desetibojaře Romana Šebrleho (vítěze ankety z roku 2004) či moderního pětibojaře Davida Svobodu (8.) a šestého z Pekingu Michala Michalíka (10.). Elitní desítku tak doplnili lyžařský mistr světa do 23 let Martin Jakš (7.) a parašutista Libor Jiroušek (9.), který po čtrnácti letech znovu vybojoval titul mistra světa a s kolegy z prostějovské Dukly získal bronz v družstvech. V anketě se objevilo celkem 34 armádních sportovců. O pouhé dva body skončil jedenáctý střelec Miroslav Januš, příčku za ním obsadila dvojnásobná armádní královna, vodní slalomářka Štěpánka Hilgertová.

Junioři roku se stali vodní slalomáři Ondřej Karlovský s Jakubem Jánem, kolektivem plzeňští střelci a armádním sportovním oddílem vodní slalomáři Dukly Brandýs nad Labem.

Kouč Barbory Špotákové, která v armádní anketě zvítězila poprvé, loni skončila těsně pod stupni vítězů za triem Sáblíková, Šebrle, Neumannová, Rudolf Černý pak dominoval mezi trenéry.

Součástí vyhlášení bylo i předání Pamětních odznaků ASC DUKLA jejím ředitelem plukovníkem Jaroslavem Přiščákem za sportovní výsledky na OH 2008 sportovcům, kteří se umístili do osmého místa, a jejich trenérům.

Rytíř armádního sportu

Již pravidelně se při vyhlášení Armádního sportovce roku předává ocenění Rytíř armádního sportu sportovcům, kteří ukončili svoji profesionální sportovní kariéru. V roce 2008 oznámili toto rozhodnutí dva vynikající reprezentanti a byl jim předán meč pro rytíře armádního sportu. Prvním byl desetibojař Tomáš Dvořák, jedna z největších sportovních osobností světové atletiky, trojnásobný mistr světa v desetiboji v letech 1997, 1999 a 2001, bronzový z OH v Atlantě 1996. Vytvořil světový rekord v desetiboji výkonem 8994 body

Armádním sportovcem roku 2008 je Barbora Špotáková

a evropský halový rekord výkonem 6424 body a je několikanásobným držitelem medailí z halových MS a ME v sedmiboji. Tříkrát se zúčastnil olympijských her jako závodník (1996 Atlanta – 3. místo, 2000 Sydney – 6. místo, 2004 Atény – nedokončil), v roce 2008 v Pekingu působil jako atletický expert při moderování atletických přenosů.

Druhým oceněným se stal kanoista Petr Fuksa, účastník OH v Atlantě 1996, několikanásobný mistr světa a Evropy a mnohonásobný medailista v rychlostní kanoistice. Největších úspěchů dosáhl v posádkách v neolympijských disciplínách C2 a C4 na 200 m.

Křest publikace „Dukláci v Pekingu“

Součástí slavnostního vyhlášení byly i křty. Nejdříve náměstek MO Jaroslav Kopřiva, ředitel ASC DUKLA plukovník Jaroslav Přiščák, místopředseda ČOV Josef Dovalil, legenda českého oštěpu Dana Zátoková a medailisté z pekingské olympiády vodní slalomáři Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek představili a pokřtili novou knihu „Dukláci v Pekingu“.

Kalendář Dukly 2009 nafotil Jan Saudek

Nástěnný kalendář Dukly pro rok 2009 nafotil jeden z nejvýznamnějších českých fotografů Jan Saudek. V novém kalendáři Dukly je na čtrnácti fotografiích zachyceno celkem sedmáct sportovních celebrit. Vedle olympijských šampionů Špotákové, jejíž portrét zdobí titulní stranu kalendáře, a střelce Kosteckého je zde například desetibojař Roman Šebrle ve vojenské slavnostní uniformě. Veslař Ondřej Synek rozdává stydicím se dětem autogramy, kanoisté Volf se Štěpánkem předvádějí, jak se drží pádlo. Rychlobruslařka Martina Sáblíková pro tentokrát vyměnila rychlé nože za brusle kolečkové. Na Saudkově skútru se po umělých boulich prohání Nikola Sudová, mohutnost své postavy dokazuje zápasník sumó Jaroslav Poříž. Dvojroli si stříhl lyžař Martin Koukal, se svými skočkami se představuje Jakub Janda. Libor Capalini a David Svoboda zastupují sport gentlemanů – moderního pětiboje. V podobě romantické dámy najdete Štěpánku Hilgertovou a s celou svou rodinou – tedy manželkou a třemi dcerami – byl zvěčněn desetibojař Tomáš Dvořák. Kalendář slavnostně pokřtili s mistrem Saudkem čtyři olympijští vítězové, náměstek MO Martin

- 1/ První tři sportovci v anketě: Ondřej Synek (3. místo), Barbora Špotáková (1.), David Kostecký (2.)
- 2/ Dvořák převzal cenu pro Rytíře armádního sportu
- 3/ Křest publikace „Dukláci v Pekingu“
- 4/ Fotograf Jan Saudek křtí kalendář Dukla 2009
- 5/ Křtu osmiveslice se ujali náměstek MO Martin Barták, syn Václava Kozáka Martin a skifař Ondřej Synek

VÝSLEDKY ANKETY ARMÁDNÍ SPORTOVEC ROKU 2008:

Armádní sportovec roku:

1. Barbora Špotáková (atletika) 1483 body
2. David Kostecký (střelba) 1349
3. Ondřej Synek (veslování) 1044
4. Jaroslav Volf, Ondřej Štěpánek (vodní slalom) 966
5. Martina Sáblíková (rychlouslení) 857
6. Roman Šebrle (atletika) 383
7. Martin Jakš (lyžování) 356
8. David Svoboda (moderní pětiboj) 330
9. Libor Jiroušek (parašutismus) 255
10. Michal Michalík (moderní pětiboj) 200

Junior roku:

1. Ondřej Karlovský, Jakub Jáně (vodní slalom) 59
2. František Losos (střelba) 50
3. Michaela Musilová (střelba) 11

Trenér roku:

1. Rudolf Černý (atletika) 117
2. Ján Kermiet (střelba) 10
3. Ondřej Mohout (vodní slalom) 5 a Eva Šauerová (střelba) 5

Sportovní kolektiv roku:

1. Střelci Plzeň (Januš, Jonáš, Račanský) 47
2. Čtyřka bez kormidelníka (Neffe, Bruncvík, Gruber, Horváth) 44
3. Parašutisté Prostějov (Gečnuk, Vedmoch, Jiroušek, Tábor, Hovorka) 35

Armádní sportovní oddíl roku:

1. ASO vodního slalomu 46
2. ASO atletiky 33
3. ASO sportovní střelby Plzeň 26

Text a foto: Ivana Roháčková

Osmiveslice nese jméno Václava Kozáka

Téměř v závěru slavnostního večera přišlo další překvapení. Do 32m dlouhého sálu Masarykovy koleje přineslo šest veslařů Dukly Praha loď – osmiveslice, dlouhou 17,5m. Tato nová osmiveslice Dukly Praha za částku 1,2 milionu korun je nejkvalitnější na trhu, od nejlepšího výrobce a z nejkvalitnějšího materiálu. Loď, která zde byla pokřtěna, dostala jméno dlouholetého veslaře a trenéra Dukly Praha, olympijského vítěze Václava Kozáka. Osmiveslice společně polili šampaňským na špičce lodě náměstek MO Martin Barták, syn Václava Kozáka a stříbrný olympijský medailista z letošního olympiády v Pekingu Ondřej Synek. Osmiveslice „Václav Kozák“ popřáli kmotři, aby se nepotopila a hned v příštím roce při své premiéře na mistrovských šampionátech byla nejrychlejší a vozila jen samé medailisty. |

Z historického mistrovství světa v klasickém lyžování odjeli reprezentanti Dukly bez medaile, přesto za sebou nechali solidní stopu. Umístění mezi nejlepšími deseti běžci na lyžích Martina Koukala, Aleše Razýma, sduženáře Pavla Churavého, kvalitní týmové výkony skokanů i sduženářů. To byly povedené momenty vrcholu předolympijské sezony. Vzpomínat se ale bude i na krach mužské štafety.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Jaroslav Prišćák, Ivana Roháčková

ÚSPĚCH i bez medaile

Velká očekávání se nenaplnila

Na mistrovství světa v klasickém lyžování skončili závodníci armádního sportovního centra bez medaile. Přesto šampionát nebyl zklamáním.

Útok na medaili se očekával zejména od mužského týmu v běžeckém lyžování. Ten však od začátku sezony musel řešit spoustu problémů. Začala to už na podzimních soustředěních na rakouském ledovci Dachstein, kde trápila nemoc Martina Jakše. Těsně před startem prvních závodů ve švédském Gällivare si Martin Koukal poranil břišní sval.

Za polárním kruhem sice štafeta v náhradním složení předvedla nadějný výkon a skončila jen těsně pod stupni vítězů, ale situace v týmu se od té doby zhoršovala. Leden a začátek února musel reprezentační trenér Miroslav Petrášek věnovat nouzovému plánu, jak dostat své závodníky zpátky do formy.

První závod na mistrovství světa naznačil, že se to podařilo. Dvaadvacáté místo Martina Jakše a třicátá příčka Jiřího Magála na klasické patnáctce dávaly naději. Ve skiatlonu skončil Koukal devátý a znovu tak dokázal, že se na vrcholné akce vždycky dokáže připravit.

„Myslím, že k lepšímu se to začalo lámat od půlky ledna, kdy jsem si odpočinul,“ vysvětloval Koukal. „Už Světový pohár v Otepää byl celkem dobrý a od té doby jsem se chystal už jenom na mistrovství světa.“

Ve skiatlonu se předvedl také trináctým místem Magál a trenér Miroslav Petrášek měl nejednou radostnou vyhlídku do štafety.

„Štafeta nejednou vypadá výborně,“ těšilo Petráška po prvních dvou závodech.

Pohodovou atmosféru v týmu pak umocnil Aleš Razým, který se v bruslařském sprintu dostal až do finále, ve kterém obsadil šesté místo. Následovaly však horší časy. Martinu Jakšovi se nedařilo v týmovém sprintu klasicky a Petrášek musel znovu zvažovat, koho postavit na první úsek štafety. Den před týmovým závodem ale Jakš zvládl trénink v závěsu za lídrem týmu Lukášem Bauerem a dostal důvěru.

„Když dostane gólman deset gólů, musíte ho hned zase postavit,“ vysvětloval Petrášek.

Na start štafety přišlo podle oficiálních statistik v Česku rekordních 37 000 diváků, potkal je ale nepřijemný zážitek. Jakšovy potíže se ukázaly vážnějšího rázu. Reprezentant už po několika stech metrech nestál tempo vedoucí skupiny a předával se ztrátou dvou minut a dvaceti sekund. Ostatní členové týmu nakonec v depresi dovezli štafetu na dvanáctém místě.

„Je to Waterloo,“ řekl reprezentační trenér Miroslav Petrášek. „Martin to rozjel špatně a víceméně se to potom vlekle s celým týmem.“

Závěrečný den šampionátu končil přece jenom veseleji. Martin Koukal se dlouho držel v boji o medaili na bruslařské padesátce a skončil na výtečném sedmém místě.

„Jsem zpátky ve špičce,“ radoval se Koukal.

Dukla měla svou zástupkyni také v ženských soutěžích v běhu na lyžích. Kamila Rajdlová se na přelomu roku vrátila k závodění po mateřské pauze a nezklamala. Na klasické patnáctce skončila pětadvacátá, ve skiatlonu dvacátá a dařilo se jí především v týmových soutěžích. V týmovém sprintu klasicky pomohla k desátému místu ve finále. Ve štafetě zajela na svém úseku pátý nejrychlejší čas.

Nejasná budoucnost

Skokani na lyžích nezažili na mistrovství světa ideální průběh individuálních závodů. Jakub Janda se trápil, na středním můstku nepostoupil do druhého kola, na velkém můstku se vešel na konec

- 1/ Aleš Razým
- 2/ Martin Jakš
- 3/ Martin Koukal
- 4/ Jiří Magál

druhé dvacítky. Lukáš Hlava prokázal nárůst formy. Víc se mu však dařilo v kvalifikacích, kde se dvakrát zařadil mezi prvních pět. V závodech se tak vysoko dostat nedokázal.

Den před koncem šampionátu v závodech družstev na velkém můstku ale tým potvrdil potenciál. Jakub Janda vedl tým skoky dlouhými 125,5 a 129 metrů. Solidní výkony předvedli i Hlava a Ondřej Vaculík. Týmu nakonec chybělo jen necelých 18 bodů k bronzové medaili, tedy o něco víc než metr délky na každém z osmi skoků.

„Před druhým kolem jsem kluky hecoval, že jedeme o medaili. Nevyšlo to, škoda. Ale i páté místo je super,“ pochvaloval si Janda.

Bývalý vítěz Světového poháru a Turné čtyř můstků se v letošní sezoně po dvou nevydařených letech vrátil k přípravě se slovenským trenérem Vasjou Bajcem a výsledky byly znát. Janda zmenšil ztrátu na špičku a v závodech Světového poháru v Zakopaném a ve Willingenu se dostal do elitní desítky. V práci s Bajcem hodlá pokračovat i dál, přestože slovenský expert má kontrakt v Turecku. „S Vasjou jsme se domlouvali do olympiády. Doufám, že to vyjde,“ řekl Janda.

Po konci sezony se také musí vyřešit, kdo bude reprezentačním trenérem v reprezentační sezoně. Rakušanu Richardu Schallertovi totiž končí smlouva.

Zlepšení sduženářů

Reprezentační tým severské kombinace na světovém šampionátu v Liberci potvrdil vzestup, který naznačoval celou sezonu. Především nejzkušenější závodník Pavel Churavý se během sezony pravidelně umisťoval mezi nejlepší desítkou a v italském Val di Fiemme i německém Klingenthalu skončil dokonce na třetím místě.

Na mistrovství světa měl Churavý našlápnuto k vynikajícímu výsledku už v úvodním závodě s masovým startem. Po prvním kole skokanské části byl osmý a mohl útočit výš. Druhé kolo mu ale nevyšlo a spadl na dvanácté místo. V závodech na středním můstku doplatil na špatně namazané lyže, ale jinak potvrdil dobrou formu. Štafetě pomohl k šestému místu a v závodech na velkém můstku se umístil osmý.

Dařilo se i Miroslavu Dvořákovi, který dvakrát skončil mezi nejlepší dvacítkou, šampionát naopak nevyšel Tomáši Slavíkovi. Oproti minulým sezonám však sduženáři obecně prokázali výrazné zlepšení.

„Vystoupení na mistrovství světa je pro nás velmi dobré,“ řekl reprezentační trenér Luděk Šablatura. „Hodnotíme velmi vysoko výsledky Pavla Churavého i šesté místo týmu. Závod na středním můstku se nepovedl. Všechny chválím za bojovnost a kladně hodnotím fungování celého týmu.“

Bronz Nikoly Sudové z MS v akrobatickém lyžování

Před čtyřmi lety si z finské Ruky akrobatická lyžařka z Dukly Liberec Nikola Sudová přivezla stříbro. Na minulém šampionátu v Itálii skončila devátá a v duálních bouřích podruhé za sebou pátá. Letos po vydařené sezoně (v posledním kole SP druhá) získala na mistrovství světa v japonském Inawashiru v jízdě v bouřích bronz. Hned od začátku závodu si držela třetí příčku, stejnou pozici obsadila v kvalifikaci a potom i ve finále. Oba skoky se jí povedly, ale dvě její přemožitelky byly na trati rychlejší. V paralelní jízdě vypadla ve čtvrtfinále a obsadila páté místo. |

Text a foto: Ivana Roháčková

PÁTÁ MEDAILE

v nepřerušené řadě

Z atletů Dukly splnili kritéria pro účast na HME pouze dva závodníci. Vícebojář Roman Šebrle, který byl nominován na základě loňských výsledků, a tyčkař Michal Balner. Je to historicky nejmenší počet našich zástupců na takové soutěži a můžeme to považovat za neúspěch.

První vstoupil do soutěže Michal Balner a měl před sebou osmnáct soupeřů a kvalifikační limit 5,75 metrů. Jeho dosavadní halové maximum je 5,66 m a na to, aby postoupil do finálové osmičky, bylo zapotřebí překonat svůj současný osobní rekord. To se mu ale bohužel nepodařilo. Skočil 5,40 m a další postupnou výšku 5,55 m dvakrát velmi lehce shodil. Malou útěchou mu může být, že za ním zůstali takoví borci jako bývalý mistr světa Ital Gibilisco, Rus Čistjakov či Polák Kolasa, závodníci s mnohem lepšími osobními rekordy.

Druhý náš zástupce Roman Šebrle byl rozhodně kandidátem na jednu z medailí, přesto že v halové sezoně téměř nezávodil a provázely ho časté zdravotní potíže.

První disciplínu sedmiboje 60 m zahájil opatrněji s časem 7,17 s a tím začal soutěž z desátého místa. V dále přidal výborných 7,72 m a bylo z toho průběžně čtvrté místo. Třetí disciplínu, vrh koulí, která patří mezi jeho silné a nejstabilnější, pokazil. Přesto se ale posunul na třetí příčku. Poslední disciplína prvního dne halového sedmiboje je skok do výšky. Je to Romanova silná disciplína a to potvrdil i v soutěži. Skočil 2,09 m a upevnil si třetí pozici, když mu na záda o pouhé čtyři body dýchal Rus Drozdov. Před sebou měl jasně Estonce Pahapilla a mladého

Ukrajince Kasjanova. Pokažená koule Romana velmi rozladila, přesto chtěl dát do druhého dne všechny síly a medaili vybojovat.

Druhý den ale nezačal překážkami za 8,24 s nijak povzbudivě a byly velké obavy o kýženou medaili, protože bylo jasné, že bude rozhodovat skok o tyči. Právě tyčka nepatří mezi jeho nejsilnější disciplíny, v Turíně ho ale podržela. Roman skočil rovných 5,00 m, které již nezdolal dva roky a upevnil si tak před závěrečným během na jeden kilometr medailovou příčku. Na druhé místo Ukrajince Kasjanova ztrácel 29 bodů a před čtvrtým Drozdovem měl náskok 39 bodů, což na dráze znamená náskok necelé čtyři vteřiny. O Drozdovovi je ale známo, že je horší běžec než Roman. Proto začal už od startu velmi odvázně a Romanovi se začal vzdalovat. Určitě i on chtěl medaili. Roman mu ale nedal šanci, postupně zrychloval a do cíle doběhli téměř současně. Tím bylo o bronzové medaili rozhodnuto. Po třech titulech halového mistra Evropy za sebou tak Roman Šebrle získal do své bohaté sbírky další medaili. I když je bronzová, přesto má cenu zlata, protože byla nesmírně vydržená.

O zlato a stříbro se podělili závodníci nové, mladé generace. Vždyť zlatý Estonec Pahapill je o deset let mladší než Šebrle a ve všech disciplínách si vytvořil nové osobní rekordy. Tím se přiblížil Romanovu evropskému rekorduru na 76 bodů. Druhý Ukrajinec Kasjanov je dokonce o jedenáct let mladší. O to je Romanova medaile cennější a jak sám řekl, v létě chce na mistrovství světa v Berlíně rovněž bojovat o další medaili. |

Text a foto: Radomil Skoumal

Text: Jan Kinkor
Foto: Ivana Roháčková, Sport Invest

O ostrý start letošní rychlobruslařské sezony se 7. listopadu 2008 postaral berlínský podnik Světového poháru a pomyslnou tečku za ní ve dnech 12. – 15. března 2009 udělal světový šampionát na jednotlivých tratích v kanadském Vancouveru. Na začátku tohoto téměř pětíměsíčního období čekala na skupinu mladých závodníků ASO různé DUKLA Praha pod vedením kouče Petra Nováka celá řada soutěžních vrcholů. Dnes, když už byla odkryta i poslední tajenka této „hřebenové túry“, můžeme začít pomalu bilancovat. Je nade vši pochybnost jasné, že vyznění tohoto hodnocení bude opět pozitivní.

Zpráva z říše ledové královny

Na tom, že rychlobruslení vytrvale a významně šplhá v hierarchii našeho sportu a povědomí sportovních fanoušků, má bezesporu hlavní zásluhu ústřední dvojice tohoto odvětví, Petr Novák a Martina Sáblíková. Ti dva společně za poslední čtyři roky dosáhli již tolika úspěchů, že by to mohlo naplnit několik sportovních životů, Martina však letos oslaví teprve 22. narozeniny a nadále tak patří k největším nadějím českého sportu. Petr Novák svým svěřencům vštěpuje, že důležitější než výsledek jednotlivé soutěže je dlouhodobě potvrzovat svou výkonnost. Martina si jeho slova vzala k srdci a v lednu letošního roku na ME v Heerenveenu obhájila třetí příčku ve víceboji a o měsíc později si na stejném místě vítězstvím na trati 5000 m s předstihem zajistila již třetí celkový triumf v seriálu SP na dlouhých tratích s konečnou bilancí čtyři vítězství a dvě druhá místa.

Už 1. února ustanovily závodnice NowiS teamu a ASC DUKLA jiný mezník v dějinách českého rychlobruslení. Při premiérové účasti českého ženského družstva dokázala totiž naše děvčata ve složení Sáblíková, Jirků a Erbanová překvapivě zvítězit v celkovém hodnocení Světového poháru stíhacího závodu družstev žen. Kvalifikovaly se tak na mistrovství světa do Vancouveru a potvrdily Novákovy olympijské ambice.

Největší nebo snad nejpříjemnější překvapení však přišlo o týden později v norském Hamaru, kde se uskutečnilo MS ve víceboji. Podvkrát v minulých letech skončila Martina na allround šampionátu pátá a vzhledem k všeobecně známé slabší pětistovce nepatřila ani letos mezi žhavé kandidátky na titul. Krátce před odletem do Norska jsme se na Dukle setkali s Petrem i Martinou. Když Petr říkal, že Martina může na MS vyhrát, věřil jsem, že k tomu jednou určitě dojde, ale jsem přesvědčen, že nikdo z nás v tu chvíli netušil, jak blízko je ten okamžik. Martina totiž víceboj rozjela ve velkém stylu. Na nejkratší distanci překonala vlastní národní maximum o tři desetiny sekundy a na tříkilometrové trati ujela všem soupeřkám. V součtu z toho bylo po prvním dnu vedení v soutěži a rázem se stala

hlavní adeptkou na vítězství. A přestože ze samého rozrušení a pod tíhou odpovědnosti téměř nespala a po třetí disciplíně 1500 m klesla až na čtvrté místo, vítězství už si nenechala vzít a ukázala, že své předchozí výsledky nemusí obhajovat za všech okolností. Martina Sáblíková se stala pro rok 2009 nejvšestrannější rychlobruslařkou světa.

Novinkou sezony byl Světový pohár juniorů, kde se naši mladí představili ve velmi dobrém světle. Všichni se průběžně objevovali v první desítku závodníků na některé z tratí a nejlepšího výsledku dosáhla Andrea Jirků, která skončila na druhém místě v konečném hodnocení tříkilometrové trati. Karolína Erbanová obsadila třetí místo na trati 1500 metrů. Na stejné trati byl Milan Sáblík pátý, stejně jako Pavel Kulma na tratích tři a pět kilometrů. Karolína se ve své první soutěži sezóny výrazně uvedla i na juniorském světovém šampionátu v polském Zakopaném, kde byla třikrát krůček od medaile. Také si však vybrala nováčkovskou daň, když byla za chybu při střídání dráhy diskvalifikována a připravila se tak o jistý bronz z víceboje. Přestože naši výpravu na MSJ nakonec žádný cenný kov nezdobil, lze i tuto část sezony považovat za úspěšnou. Vždyť dvě čtvrtá místa Erbanové a čtyřnásobné zastoupení ve finále víceboje jenom zvyšují kredit našeho rychlobruslení a ukazují, že už se zdaleka nejedná o sport jedině výjimečné závodnice a jejího „šilného“ trenéra.

V samém závěru sezony Martina už jen znovu potvrdila, že mnoho lepších rychlobruslařek se v současnosti po ledě nepohybuje. Necelý rok před olympiádou v kanadském Vancouveru hostila hala Richmond Olympic Oval, v níž se budou rozdělovat rychlobruslařské medaile, MS v rychlobruslení na jednotlivých tratích. Hned první den šampionátu získala Martina Sáblíková stříbrnou medaili na trati 3000 m, když časem 4:05,50 zaostala za vítěžkou Renate Groenewold z Nizozemíka pouze o sedm setin sekundy. Na poslední chvíli se mezi dva tučty startujících protáhla z pozice náhradnice také Andrea Jirků, která obsadila 23. příčku. Na trati 1500 m se stejným způsobem usmálo štěstí

na Karolinu Erbanovou, která si dojela pro 21. místo. Třetí den se Martina Sáblíková postavila na led k obhajobě dvou předchozích světových titulů z pětikilometrové trati. A obstála, jak nejlépe mohla. Dokázala se vyrovnat s následky onemocnění i s nepříjemnou kolizí těsně před startem a časem 6:57,84 si s přehledem dojela pro zlato. „Zřejmě slušnej oddíl“, chtělo by se říci. Svě vystoupení v Kanadě uzavřela naše výprava sedmým místem při premiérovém startu ve stíhacím závodě družstev žen.

V internetových diskuzích je občas možné narazit na výkřiky typu: „Jen se z té Sáblíkové nezblázněte. Nevím, proč by se jí měla stavět speciální hala. Co je to rychlobruslení vůbec za sport?“ Aby tedy bylo jasno, jedná se o sport, v němž se každé čtyři roky rozdělují 14 sad olympijských medailí. A my bychom už příští rok rádi viděli pár těch blyštivých pláček na prsou našich reprezentantů. Doufám, že se mnou budete souhlasit, že investice do zlepšení podmínek pro rychlobruslaře a rychlobruslařky se nám může v budoucnosti několikanásobně vrátit. Držme si palce, aby se to podařilo. |

Bolavá záda ji nezastavila

„Začátkem ledna mě sešlo v zádech, když jsem se doma u sporáku špatně hnula. Spadla jsem na zem. Pomalu jsem se došourala do ložnice a telefonovala manželovi Davidovi. Na tři týdny jsem úplně vypadla z tréninku a málem jsem v Praze nestřílela. Absolvovala jsem spoustu léčebných a rehabilitačních procedur. Zdálo se mi, že teď a pořád musím rehabilitovat. Na poslední chvíli jsem si také vybojovala nominaci, protože mi chyběly závody. Do toho pak přišla chřipka a další výpadek. Pořádně trénovat jsem začala týden před šampionátem,“ popsala svoje martyrium střelkyně.

Střílet doma je vždycky psychicky náročnější, balvan zodpovědnosti tíží víc, protože očekávání je větší. Lenka navíc otvírala program šampionátu a střílela sama. Družstvo nestartovalo. Po pátečním tréninku se tvářila hodně rozpačitě. „Před šampionátem mi to v tréninku nešlo. Ve středu jsem dokonce volala trenérovi, že nevím, co s tím. Něco mi poradil. Při pátečním tréninku mi byla v malé hale dost zima. Neměla jsem z toho dobrý pocit, nevěděla jsem, co si o tom mám myslet. Rány nebyly špatné, ale vnitřně jsem cítila, že to není ono. Do závodu jsem šla s tím, že finále by bylo velkým úspěchem,“ svěřila se Lenka.

Reprezentanti armádního sportu se podíleli na únorovém mistrovství Evropy ve střelbě ze vzduchových zbraní v Praze na osmi z celkových deseti českých medailí (1 – 3 – 6). Znovu potvrdili výostné a nezastupitelné postavení resortu v českém sportu. Jednoznačně největší hodnotu má bronz čtyřadvacetileté Lenky Maruškové v pistolí, která je olympijskou disciplínou. Přitom to ještě měsíc před šampionátem vypadalo tak, že do O₂ Arény přijde spíš jako divačka.

Dukly. Útěchou mu byl alespoň bronz družstva za 1697 bodů. Ke zlatu jich chybělo 31.

Zato Josef Nikl si vedl skvěle mezi juniory a 567 bodů mu přineslo stříbro. Na zlatu jich scházelo šest. „Jsem spokojený, ale prostředí na chodbě arény bylo hodně neobvyklé,“ přiznal mladík. Jan Dovrtěl skončil jedenáctý s 544 b., třetí do družstva se už bohužel nenašel.

1126 bodů stačilo družstvu opět na bronz a Januš tak rozšířil svoji sbírku na 108 medailí z velkých závodů – OH, MS, ME a SP. Mezi juniory skončil Josef Nikl s 373 body čtvrtý, když k bronzu chyběl jeden jediný, Jan Dovrtěl s 366 body uzavíral první desítku.

Tím medailové žně české výpravy skončily. V pušce mužů Ondřej Malinký skončil s 585 body

až pětadesátý a mezi juniory Adam Hrabovský stejným výsledkem šestatřicátý. |

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Na vzduchovkové Evropě...

Už v kvalifikaci nastřílela skvělých 383 bodů a postoupila do elitní osmičky jako sedmá. V boji o medaili pak měla nejlepší výkon ze všech závodnic: 100,9 bodů. Celkem 483,9 a fantastický bronz. „Postupem jsem si splnila to, co jsem chtěla, uklidnila jsem se. Ve finále jsem věděla, že střílím dobře,“ přiznala.

„Při sedmé ráně jsem se pořádně lekla. Měla jsem namáčkuto, rána vyšla dřív, ale naštěstí to bylo alespoň 9,5. Nadávala jsem si. Pak už to bylo dobré, přišly dvě pěkné desítky. Poslední rána byla sice nejhorší finálová 9,4, ale měla jsem náskok. Tohle je perfektní výsledek. Ze vzduchovkových evropských šampionátů jsem zatím měla dva bronzy z družstva. Po olympijském stříbru z Atén ve sportovní pistolí je to můj druhý nejlepší výsledek,“ radovala se Lenka Marušková, která střeleckému světu vzkázala: „Jsem zpátky!“

Třetí titul nevyšel

Jestliže od Maruškové se nic nečekalo, její juniorská pistolářská kolegyně Michaela Musilová bojovala o třetí juniorské zlato v řadě. Do finále šla s nejlepším nástřelem 377 bodů, ale v jeho průběhu ji srazily dolů dvě osmičky za sebou. Nakonec však vydřela stříbro především zásluhou šesté rány 10,8 a deváté 10,3.

„Se stříbrem jsem spokojená. Sice je to jen kousek od zlata, takže to mohlo vyjít, ale druhé místo беру. Mám problém s levou lopatkou, kde mě loupne pokaždé, když pokládám ruku po výstřelu. Už asi deset dní to mám natažené,“ říkala přeci jen trochu zklamaně česká pistolářská naděje, která

ve finále dala 97,0 bodů a s celkovými 474,0 zůstala 3,2 bodu za zlatem. K bronzu pak výrazně pomohla družstvu, v němž střílely ještě Jana Lorencová a Kateřina Gabrielová. Na zlato děvčatům scházelo pět bodů, když nastřílela 1107 b.

Statečný Jonáš a stříbrný Nikl

Největší naděje česká střelba vkládala do běžícího terče. Závod na 30+30 ran na chodbě O₂ Arény nevyšel Miroslavu Janušovi, jemuž 571 b. stačil jen na osmé místo a 553 b. srazily mladého Františka Lososa na 16. příčku. Odpovědnost na sebe vzal Bedřich Jonáš. V základu nastřílel 573 body a šel do rozstřelu o postup mezi čtyři nejlepší, v němž porazil Švéda Emila Anderssona. Podle nových pravidel se pak utkal v boji o postup do finále s nejlepším ze základního závodu Rusem Maximem Stěpanovem a prohrál těsně 5:6. V duelu o bronz ho čekal další skvělý ruský střelec Alexander Blinov. Jonáš stáhl ztrátu dvou bodů, ale poslední ránu měl o 0,4 bodu lepší soupeř a prohra 5:6 českého borce, který vskutku bojoval statečně jako lev, odsunula na čtvrtou příčku. „Mrzí mě to, ale neudělal jsem ostudu,“ krčil rameny smutný střelec plzeňské

Konečně zlato!

Nejcennější kov přišel v neděli a ze dvou třetin zásluhou střelců Dukly. Vybojovali jej junioři v pistolí výkonem 1724 body, přičemž všichni tři postoupili do finále! V něm pak Jindřich Dubový předvedl skvělý finiš. Začal devítkami a osmičkou, pak teprve přišly desítky. Před poslední ránou mu k bronzu chybělo půl bodu, ale další parádní desítkou sesadil švýcarského soupeře.

„Vůbec jsem nevěděl, jak na tom jsem a proč mi to zpočátku nešlo. První dobrá desítky mě ještě znervózňovala, ale střílel jsem lépe. O medaili mě přesvědčil až výkřik trenéra,“ říkal skromný mladík, který si k šestnáctým narozeninám, jež oslavil den po ME, nemohl dát lepší dárek. Medaili bral za výkon 675,8 (576 + 99,8). Martin Pecháček skončil osmý výkonem 669,9 (574+95,9), o necelé dva body byl lepší David Malúšek.

Smolařem šampionátu byl Bedřich Jonáš, který až v rozstřelu přišel o bronz v běžícím terči 20+20 ran mix. „Ke střelbě potřebujete i štěstí, to jsem neměl. I tak jsou dvě čtvrtá místa mým nejlepším výsledkem na vzduchovkových šampionátech,“ povzděchl si po výkonu 381 b., Miroslav Januš, jemuž pražský šampionát nevyšel, skončil dvanáctý za 376 bodů. Celkových

... táhla reprezentaci Dukla

1/ Lenka Marušková
2/ Michaela Musilová
3/ Bedřich Jonáš při rozstřelu

4/ Reprezenční družstvo střelců na běžící terč: zleva Josef Nikl, František Losos, Bedřich Jonáš, Miroslav Januš, Jan Dovrtěl

DEBLÍŘI divoké vody

Srazu brandýských deblkanoistů před odjezdem na výcvikový tábor do Francie jsme využili k rozhovoru stříbrných z juniorského mistrovství světa 2008 Ondřeje Karlovského a Jakuba Jáně. Ti zpovídali české vládce divoké vody, deblíře Jaroslava Volfa a Ondřeje Štěpánka. Otázky si junioři připravili po cestě autem z Hradce Králové do Brandýsa nad Labem.

Nejdříve by nás zajímali vaše začátky na vodě. Kolik vám bylo let, kde jste začínali a kdo vás k vodě přivedl?

Volf: Úplně poprvé jsem seděl v lodi, když mi bylo asi pět let. Byl jsem na dovolené s rodiči, jezdili jsme na kánoji po Lužnici. Tady jsem prvně držel v ruce pádlo, pak jsem začal jezdit na kajaku v Brandýse, to mi bylo asi osm let.

Štěpánek: Já jsem začal jezdit ve třetí třídě, takže někdy v devíti letech, a v podstatě jsem začal náhodou. S rodiči jsme byli na turistické dovolené, kde polovina rekreatův chodila po zámčích a druhá byli turisté vodáci. Mně se na vodě moc líbilo a chtěl jsem to také zkusit. Po prázdninách jsem proto přišel v Brandýse do oddílu vodního slalomu a Jára tu už dva roky brousil kanál.

Jaká byla vaše premiéra na kanále nebo divoké vodě? Došlo i na slzy a kdy jste poprvé použili eskymácký obrat?

Volf: Na to si už těžko vzpomenu, protože v brandýském kanále voda neteče už dlouho. Ale asi poprvé na kanále to bylo na kajaku tady v Brandýse. Tento kanál zase tak těžký nebyl, takže jsem se ani tak moc nebál, ale když jsme jezdili do Troje, tak tam už jsem takový větší respekt měl a vždycky, jak jsem viděl, že se blížíme do Prahy, tak mě začalo bolet břicho a i v autě po cestě postupně všichni přestávali mluvit, ale nebrečeli jsme nikdo. Ten eskymácký obrat jsem na divoké vodě dal prvně asi při závodech v Českých Budějovicích.

Štěpánek: Pamatuju si první jízdu v kanále v Brandýse. Jára jel přede mnou, aby mi ukazoval cestu, a já jsem sjížděl za ním poprvé rovně, tak to

jsem trochu vyvalený byl, že jsem to sjel, ale nebyl to žádný extrém. A že bych měl strach, to jsem nikdy neměl. Nejvíc jsem se bál a možná tam i ty slzy byly, tak to bylo týden před prvními závody, učil jsem se jezdit na kajaku, trefili jsme loď a já jsem pak vyplavával.

Odkdy hájíte barvy Dukly?

Oba: Na podzim roku 1994 jsme přestoupili do Dukly Brandýs jako mládežníci.

Váš první největší úspěch?

Štěpánek: Asi juniorské mistrovství světa v Americe v roce 1994. Jeli jsme tam v podstatě ozkoušet si vodu, velké závody. Byla to pro nás velká zkušenost a tehdy jsme se tam nominovali ze čtvrté pozice lodí, když dvě před námi postupně odpadly a nominační místo nám spadlo do klína. Ze třetího místa na MSJ jsme pak byli trochu vykuleň.

Volf: Ano, byl to náš první mezinárodní závod a pamatuju si, že jsme jeli čistě v čase. Byli jsme tam sice nejmladší a na to třetí místo jsme se dostali tím, že jsme ani jednou nešfouchli, přestože ti starší jeli o dost rychleji, ale s trestnými body.

Měli jste někdy velkou krizi, kdy jste se chtěli jako dvojice rozdělit, nebo jste byli naštvani a házelí pádly po lodí?

Štěpánek: Úplnou krizi jsme nezažili. U mě gradovala taková ponorka asi v sedmé třídě základní školy, když už jsme jezdili společně na deblkanoji. Denně jsme spolu trénovali, chodili do jedné školy i třídy. Na soustředěních nás dávali do jednoho pokoje a rodiče po nás chtěli, abychom v lodí byli stejné oblečení, protože to vypadá pěkně.

Volf: Nevzpomínám si, že bychom se poprali nebo pádly sekali do lodě, ale po sezoně, jak spolu jezdíme dlouho, tak už se těšíme, že si odpočineme a každý z nás bude dělat něco jiného.

Zajímalo by nás, když jste byli v juniorských letech, jestli jste někdy přemýšleli o tom, že váš sport bude žít?

Štěpánek: Když jsem jezdil na kajaku, tak jsem vídal trénovat dukláky a líbilo se mi, že se vlastně živí svým koníčkem, tak jsem si říkal proč ne.

Text a foto: Ivana Roháčková

Volf: První závody vodních slalomářů, které jsem viděl v televizi, byly z Liptovského Mikuláše. Tatranské slalomy tam zdolávali kluci z Dukly i Slovenska a už v té době jsem věděl, že chci jezdit na lodi, případně se tím živit a vyhrát mistrovství světa.

Byli jste na třech olympiádách, která vám připadala nejtěžší i po psychické stránce?

Oba: Tak asi ta úplně první. Nejen fyzicky, ale i psychicky byla nejtěžší ta první. Přijeli jsme tam a byli jak Alenka v říši divů. Všechno jsme si moc užívali, všechno chtěli vidět, všude být a na velký závod jsme byli přemotivovaní a podle toho ten závod dopadl. Nejtěžší fyzicky byl pro nás Peking, i když se to nedá srovnávat, přece jen je mezi olympiádami osm let.

Jak se koncentrujete před důležitým závodem a jak jste se naučili řešit předzávodní trému? Máte nějaký rituál?

Štěpánek: Je dobré mít talisman, ale co když ho pak zapomenete? My máme s Járou rituál, že se jdeme před závodem rozjet nebo projet asi na hodinu, tak jak to máme naučené, když jdeme na vodu v Praze.

Volf: Časem jsme se naučili být přiměřeně nervózní. Nebylo by dobré nebýt vůbec nervózní, přijít na závody a říct na startu, že je ti to jedno, protože když ti o něco jde, když jsi tomu věnoval čas, je nutná zdravá nervozita, která tě vyhecuje k lepšímu výkonu.

Co plánujete do budoucna, chystáte se jít ve stopách Mírka Šimka, který vyrazil na olympijské hry ve svých 40 letech?

Štěpánek: Nám ale nebude v Londýně čtyřicet let, ale jen třicet tři. Samozřejmě by bylo fajn dostat se na další olympiádu.

Volf: Já to vidím stejně. Nejvíc bude záležet na zdraví a jak budeme jezdit my a jak ti mladí. |

Ondřej Karlovský

narozen: 10. 7. 1991 v Hradci Králové

začátek sportovní kariéry: nejdříve závodně plaval, od roku 2001 vodní slalomář, od roku 2003 jezdí na C2 (je levák a na deblkanoji sedí vepředu) s Jakubem Jáněm, v roce 2008 zařazen do SDJ Dukla Brandýs
první trenér: Jiří Karlovský a Jaroslav Indruch, nyní Ondřej Mohout
záliby: běh

Nejlepší společné sportovní úspěchy

2008 – 2. místo na MEJ
– 1. místo na MEJ, hlídky 3× C2
– 2. místo na MSJ
– 1. místo na MSJ, hlídky 3× C2

Jakub Jáně

narozen: 13. 9. 1990 v Hradci Králové

začátek sportovní kariéry: začínal v pěti letech sportovní gymnastikou, od roku 2001 vodní slalomář, od roku 2003 jezdí na deblkanoji (sedí v zadu a je pravák) s Ondřejem Karlovským, v roce 2008 zařazen do SDJ Dukla Brandýs
první trenér: Jiří Karlovský, nyní Ondřej Mohout
záliby: windsurfing, horolezectví, běh, posilování, běžecké lyžování

Jaroslav Volf

narozen: 29. 9. 1979 v Brandýse n/L.

Ondřej Štěpánek

narozen: 28. 11. 1979 v Brandýse n/L.

Sport: vodní slalom – C2

Osobní trenér: od roku 2001 Ondřej Mohout

Klub: od roku 1994 ASO Dukla Brandýs n/L.

Nejlepší společné sportovní úspěchy

2000 LOH Sydney – 5. místo
2004 LOH Atény – 3. místo
2008 LOH Peking – 2. místo
Juniorské mistrovství světa:
1994 – 3. místo
1996 – 1. místo
Mistrovství světa:
2003 – 2. místo
2006 – 1. místo
Mistrovství Evropy:
1998 – 2. místo
2002 – 3. místo
2004 – 1. místo
2005 – 1. místo
2007 – 2. místo

Mezi nejlepšími

Vždy ke konci roku se roztrhne pytel s různými sportovními anketami. Tyto slavnostní večery jsou především uznáním pro ty, kteří v hodnoceném roce úspěšně reprezentovali naši republiku na mezinárodní scéně. Rok 2008 se ve sportu nesl ve znamení Her XXIX. olympiády v Pekingu. První česká sportovní anketa, která uzavřela sezonu roku 2008 a vybrala nejlepšího sportovce svého odvětví, byla věnována královně sportu – atletice.

Král cyklistiky

V pondělí 24. listopadu 2008 byl v pražském divadle Minor zvolen nový Král české cyklistiky za rok 2008. Stal se jím dle očekávání třináctý muž letošního Tour de France a vítěz závodu kolem Švýcarska Roman Kreuziger. Mezi dalšími dvaceti oceněnými medailisty z letošního mistrovství Evropy, mistrovství světa nebo paralympiády byli v kategorii dráha ocenění také dva sprinteři ASO Dukla Brno. Denis Špička za třetí místo v keirině na mistrovství Evropy U23 a Tomáš

Bábek, který na stejném šampionátu vybojoval také bronz, ale v disciplíně pevný kilometr.

Atlet roku

V pražském hotelu Ambassador se večer v sobotu 8. listopadu 2008 uskutečnilo vyhlášení ankety Atlet roku. O vítězce nebylo pochyb. Oštěpařka, olympijská vítězka a mistryně světa, příslušnice ASC DUKLA Barbora Špotáková vyhrála plným počtem 1360 bodů. Na první místo byla zapsána na všech 136 anketních lístcích hlasujících odborníků a obhájila prvenství v české anketě Atlet roku 2008. Poprvé se na předních místech v anketě objevila v roce 2006 jako objev roku. Barbora zvítězila díky tomu, že se v uplynulé sezoně stala olympijskou vítězkou v Pekingu a překonala v dramatickém finále posledním pokusem evropský rekord. V závěru sezony při Světovém atletickém finále ve Stuttgartu ještě posunula světový oštěpařský rekord až na 72,28 metru. Pětinásobný vítěz ankety Atlet roku 2002 až 2006, desetibojař Roman Šebrle, obsadil po smolné sezoně a několika zraněních čtvrté místo. Z dalších atletů ASC DUKLA se do desítky nejlepších vešel ještě na šesté místo výškař Tomáš Janků, sedmý z OH v Pekingu, který letos ukončil svoji atletickou kariéru. Na deváté pozici skončil skokan o tyči dvacetiletý Jan Kudlička, který si letos vylepšil osobní rekord až na 5,70m, na olympijských hrách se probojoval do finále a obsadil zde desáté místo. Koučem roku stejně jako loni se stal trenér Špotákové Rudolf Černý, který Barboru trénuje od roku 2000, kdy přestoupila do Dukly.

Kanoista roku

Osmý ročník tradiční společensko-sportovně-kulturní akce nejlepších kanoistů na divokých vodách – Kanoista roku 2008 se uskutečnil 29. listopadu 2008 v Olomouci. Slalomáři se v roce 2008 vrátili se stříbrným úspěchem z Pekingu a přidali čtyři individuální kovy na evropském šampionátu v Krakově. Sjezdáři vylovlili čtyři medaile v italské Ivreji při MS v závodech jednotlivců. Bez překvapení se naprosto jasně stali celkovými vítězi a vládci divoké vody za rok 2008 debilíři Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek. Navázali tak na své anketní vítězství z let 2004 (bronz OH Atény) a 2006 (mistryně světa v Praze). Jasně byly výsledky i ve třech dílčích kategoriích. „Volfiči“ kromě zisku absolutního titulu ovládli i svou slalomářskou specializaci.

Veslař roku

Na slavnostním setkání českého veslařského svazu a zástupců veslařských klubů byly 30. listopadu 2008 v pražském hotelu Pyramida vyhlášeny výsledky ankety o nejlepší veslařskou posádku roku 2008, oznámeny byly výsledky v dalších kategoriích a oceněny vítězné kluby z Českého poháru.

Veslařem roku za rok 2008 byl prohlášen Ondřej Synek, stříbrný z OH v Pekingu 2008 a vítěz

Světového poháru 2008. Na třetím místě se umístila čtyřka bez kormidelníka mužů ve složení Karel Neffe, Milan Brunčvík, Jan Gruber, Michal Horváth, která si z Pekingu přivezla páté místo. Trenérem roku se stal Milan Doleček. Nejlepšími juniory byla vyhlášena posádka párové čtyřky (Jan Andrlé, Petr Melichar, Petr Buzrla a Pavel Tlach).

Moderní pětibojař roku

Pětibojařskou anketu plně ovládli moderní pětibojaři z Dukly Praha. Nejlepším moderním pětibojařem roku 2008 byl vyhlášen 15. ledna 2009 stříbrný z mistrovství světa v Budapešti a ten z LOH v Pekingu „co si vylosoval koně, který neuměl skákat“ a přišel tak o velmi reálnou zlatou olympijskou medaili, David Svoboda.

Cenu i za třetí místo v novém pětibojařském světovém rekordu na Světovém poháru v Kladně převzal z rukou náměstka ministryně obrany Jaroslava Kopřivy. Třiaadvacetiletý David Svoboda v anketě získal 210 bodů a jasně porazil druhého Michala Michalíka, šestého z OH v Pekingu, a Ondřeje Polívku, který překvapil vítězstvím v závodu Světového poháru a druhým místem ve finále tohoto elitního seriálu. V kategorii 5P (příjemné pětibojařské překvapení, progres, perspektiva) pro mladé a talentované závodníky po čtyřech letech vlády Ondřeje Polívky vyhrál Jan Kuf. Nejlepší juniorkou roku se stala Natálie Dianová a juniorem Ondřej Polívka.

Sportovní střelec roku

Desátý ročník ankety se nesl ve znamení nejúspěšnějšího roku sportovní střelby v historii

Česka i Československa! Na olympijských hrách v Pekingu vybojovali střelci tři medaile. Kateřina Emmons zlato ve vzduchové pušce a stříbro v malorážce 3x20. Další zlato přidal David Kostecký (Dukla Hradec Králové) v brokové disciplíně trap. Slavnostní vyhlášení ankety a předání ocenění se uskutečnilo 15. ledna 2009 v Plzni. Kateřina Emmons byla na všech hlasovacích lístcích na prvním místě, David Kostecký u všech respondentů na druhém místě. Třetí místo obsadil nejúspěšnější český střelec na běžící terči Miroslav Januš (Dukla Plzeň). V kategorii juniorů vyhrála Michaela Musilová (Dukla Plzeň).

Letecký sportovec roku

Dne 20. února 2009 byly v Mladé Boleslavi za účasti ministra dopravy vyhlášeny výsledky ankety „Letecký sportovec roku 2008“. Uvedená anketa je každoročně vyhlásována Aeroklubem ČR v součinnosti s LAA ČR. Tak jako vždy byli hodnoceni sportovci – reprezentanti ČR v kategoriích letecká akrobacie, parašutismus, plachtění a přesné létání a letecká rally.

Nejlepším parašutistou Aeroklubu ČR se stala čtvrtá z mistrovství světa 2008 v přesnosti přistání žen Daniela Macichová, kde její vynikající výsledek jako amatérky předčil i výsledky profesionálů Dukly Prostějov druhého Libora Jirouška (absolutního mistra světa) a třetího Jiřího Gečnuka (třetího v absolutním hodnocení jednotlivců na MS a vítěze série Světového poháru v přesnosti přistání).|

Šest dukláků v první desítce

V září reflektorů si v sobotu 10. ledna 2009 na divadelních prknech karlínského Hudebního divadla nasadila křišťálovou korunku vítězka ankety Sportovec roku 2008 olympijská vítězka z Pekingu a světová rekordmanka v oštěpu atletka Barbora Špotáková. O vítězství v anketě snila už od roku 2006, kdy se umístila na sedmém místě, vloni skončila druhá. Její vítězství tak prodloužilo vládu žen v anketě (2006 – vítězka Kateřina Neumannová, 2007 – Martina Sáblíková), která nastoupila po více než dvě desetiletí trvající mužské dominanci. Špotáková tak vítězstvím v anketě přidala k „životní sezoně 2008“ další triumf:

Sportovec roku ČR – 1. místo, Atlet roku ČR – 1. místo, Armádní sportovec roku – 1. místo, Ženský výkon roku podle IAAF – 1. místo, Atletka světa podle Truck and Field – 4. místo, Atletka roku podle IAAF – 7. místo.

Špotáková loni skončila se ztrátou 42 body druhá, letos v 50. ročníku ankety klubu sportovních novinářů získala o 278 bodů víc než zlatá a stříbrná olympijská medailistka Kateřina Emmons. I přes olympijské vítězství a stříbro z ME v trupu byl sportovní střelec z Dukly Hradec Králové David Kostecký sportovními novináři zařazen až na čtvrté místo za vítěze lyžařského Světového poháru a seriálu Tour de Ski Lukáše Bauera.

Jen třináct bodů za pátou v pořadí, rychlobruslařskou mistryni světa a vítězkou SP Martinou

Sáblíkovou, skončil další armádní sportovec stříbrný z OH skifař Ondřej Synek, sedmé místo obsadili také stříbrní z OH v Pekingu debilkanoisté Jaroslav Volf s Ondřejem Štěpánkem. Oštěpařský večer gradoval Cenou Emila Zátopka pro sportovní legendu, kterou z rukou olympijské vítězky a světové rekordmanky v oštěpu Dany Zátopkové převzal trojnásobný olympijský vítěz, trojnásobný mistr světa a světový rekordman Jan Železný.

„Do té doby než jsem se dozvěděl, že dostanu tuto cenu, jsem se cítil mladý, je to strašné, jako bych zestárl, myslím si, že klidně mohli ještě pár let počkat,“ podotkl nový člen Síně slávy. Na pódiu divadla mu Dana Zátopková předala osobní dárek, medailonek s vyraženým rokem 1952, jmény Dana a Emil Zátopkovi a s motivem olympijských her v Helsinkách. |

Konečné pořadí

Jednotlivci:

1. Barbora Špotáková – atletika	1778 b.
2. Kateřina Emmons – sportovní střelba	1500 b.
3. Lukáš Bauer – běh na lyžích	1432 b.
4. David Kostecký – sportovní střelba	1194 b.
5. Martina Sáblíková – rychlobruslení	902 b.
6. Ondřej Synek – veslování	885 b.
7. J. Volf, O. Štěpánek – vodní slalom	684 b.
8. Roman Kreuziger – cyklistika	647 b.
9. Šárka Záhrobská – sjezdové lyžování	549 b.
10. Tomáš Verner – krasobruslení	531 b.

Kolektivy: 1. fotbalisté Slavie

Juniři: 1. Lukáš Krpálek – judo

Sportovní legenda 2008 – Cena Emila Zátopka: Jan Železný

Armádní sportovci obsadili tato další místa

v anketě jednotlivců:

18. Roman Šebrle
22. David Svoboda
32. Tomáš Janků
38. Libor Jiroušek
mezi kolektivy:
5. lyžařská štafeta mužů
7. čtyřka bez kormidelníka Dukly Praha
12. střelci v trupu (s D. Kosteckým)
13. parašutisté ČR (s parašutisty Dukly Prostějov)

Barbora Špotáková
královnou českého sportu

Nejstarší česká anketa Sportovec roku oslavila padesátiny. V letech 1959 až 2008 bylo vyhlášeno celkem 37 sportovců a sportovkyň. Posledním československým se stal v roce 1992 desetibojař Robert Změlík, prvním českým v roce 1993 Jan Železný. Mezi 37 vítězi figurovalo 24 reprezentantů Dukly! Další z jasných důkazů, jakým fenoménem pro československý a nyní český sport je Dukla. Navíc v desítce nejlepších měli v mnoha ročnících dukláci převahu. V tom posledním jich bylo šest. Například čtyřnásobný vítěz ankety Jan Železný se objevil v elitní desítce v letech 1988 až 2001 hned desetkrát.

1

4

5

6

Dukláci vládnou

První byl Jirásek

Mistr světa ve vodním slalomu Vladimír Jirásek byl v roce 1959 vyhlášen prvním Sportovcem roku. Svoje velké mezinárodní úspěchy vybojoval v barvách Ústředního domu armády. „Tenkrát bylo vyhlášení skromné, dostal jsem tehdy skleněnou vázu a diplom,“ zavzpomíná stále svěží Jirásek. Také nejlepší sportovkyně roku 1960 gymnastka Eva Bosáková spojila svoje sportovní začátky s armádním klubem.

Nejen reprezentanti pražské Dukly získali titul Sportovec roku v individuálních i kolektivních sportech. Na pomyslný trůn usedli závodníci z armádních oddílů a vrcholových středisek v Liberci, Brně, ale také v Trenčíně a v Banské Bystrici, jejíž barvy hájil i Jan Železný.

V roce 1970 v anketě zvítězil mistr světa z Tater, sdruženář Ladislav Rygl z liberecké Dukly, a úspěšně éře zimních sportů pokračoval o pět let

později skokan na lyžích Karel Kodejška, reprezentant, pro změnu, Dukly banskobystrické.

V letech 1976 a 1978 zvítězil fenomenální dráhař Anton Tkáč, první ze slovenských sportovců v dresu Dukly. V roce 1982 triumfoval další Slovák, ovšem z pražského armádního střediska, diskař Imrich Bugár. „Já měl původem blíž k Maďarsku, ale s pražskou Duklou jsem spojil svůj život,“ říká věčně dobře naložený skvělý parťák a vypravěč. Po něm to byli v letech 1986 a 1988 chodec Jozef Pribilinec a v roce 1989 kajakář Attila Szabó, ale ten jako reprezentant pražského armádního střediska. V roce 1987 se mezi ně vklínil skokan na lyžích Jiří Parma. Rodák z Frenštátu pod Radhoštěm, závodící za Duklu Banská Bystrica.

Nutno přiznat, že slovenským sportovcům k vítězství v anketě nejednou dopomohla jednota slovenských novinářů, kteří se na rozdíl od českých, na svém favoritovi „dohodli“.

Jan Železný a zlatý

Duklák československou anketu Sportovec roku otevřel a duklák ji i uzavřel. Posledním federálním vítězem byl v roce 1992 desetibojař Robert Změlík, Moravák v pražských barvách. A pak už začala éra krále Jana Železného a zlatého. Trojnásobný olympijský vítěz a mistr světa triumfoval v letech 1993, 1995, 2000 a 2001. Struktura armádního sportu se po rozdělení republiky výrazně změnila. Největší české sportovní hvězdy, až na pár výjimek, se soustředily v pražské Dukle.

V letech 1997 a 1999 kraloval desetibojař Tomáš Dvořák. Do nového tisíciletí přivedl anketu, jak již bylo řečeno, Jan Železný. Po ZOH v Salt Lake City v roce 2002 zvítězil lyžař-akrobat Aleš Valenta, o dva roky později to byl desetibojař Roman Šebrle. Mezi ně se vtěsnil v roce 2003 fotbalista Pavel Nedvěd. Ten v té době hrál za Juventus Turín, ale patří také k vítězům ankety, kteří strávili část svojí kariéry v Dukle. Bylo by však velkou troufalostí jej považovat za „dukláka“ a počítat do v úvodu zmíněné čtyřadvacítky. V Dukle byl především proto, že jeho vojenský čas se navršil. Za zmínku však určitě stojí.

2

3

Sportovci roku

Nastává vláda žen

Poslední královnou českého sportu byla v roce 1984 lyžařka Květa Jeriová. Od té doby žádná žena neusedla na sportovní trůn. Až do roku 2006, kdy zvítězila další lyžařka a nejspěšnější česká zimní sportovkyně Kateřina Neumannová. Právě jí začala nová éra sportovních královen.

Po té sněhové nastoupila na trůn ledová – rychlobruslařka Martina Sáblíková. A tu loni vystřídala oštěpařka Barbora Špotáková. „Doufám, že vláda žen bude pokračovat,“ přeje si nová držitelka křišťálové a zlacené koruny. Může to být právě ona, kdo bude pokračovat, anebo se vrátí Martina Sáblíková, pokud se neobjeví nová královna. Možná se vlády opět ujmou muži...

Kolektivy a legendy

Sportovní kolektivy byly dosud vyhlášeny devětatřicetkrát. I mezi nimi dominují sportovci a týmy, v jejichž klubovém znaku byly tři propojené kruhy a jméno Dukla. Pouze házenkáři Dukly (1963) a fotbalisté Slavie (2008) zvítězily mezi kolektivami jako klub. V ostatních případech šlo o reprezentační celky, v nichž ale hráli

armádní sportovci prim, ať už šlo o fotbal, lední hokej, cyklistiku, volejbal, házenou, motorismus, sportovní střelbu nebo lyžování. Reprezentanti Dukly byli členy dvaceti vítězných kolektivů.

Podevátě byla vyhlášena Sportovní legenda. Mezi těmi, kteří byli uvedeni do Síně slávy, je pět armádních sportovců. Tím prvním byl Emil Zátopek, po němž je cena pojmenována a předává jí jeho žena, další z legend, Dana Zátopková. S Duklou spojili svůj sportovní život i skokan na lyžích Jiří Raška a fotbalista Josef Masopust. Jako zatím posledním, koho Dana Zátopková uvedla do Síně slávy, byl Jan Železný.

„Překvapilo mne, že jsem byl vyhlášen legendou už nyní. V první chvíli jsem z toho radost neměl, ale pochopil jsem, že šlo o padesátý ročník ankety, a zároveň jsem cítil, že jde o ocenění toho, co jsem dosáhl. Vždycky jsem se snažil bavit lidi. Pro mne je největší legendou Emil Zátopek a převzít cenu z rukou jeho manželky Dany, což je mezi sportovci člověk, který mi nejvíc přirostl k srdci, bylo o to příjemnější. Spojují nás nejen vztah ke sportu, oštěp, ale i Dukla,“ řekl čtyřnásobný Sportovec roku Jan Železný, který je legendou nejen českého, ale světového sportu. |

8

9

Text: Karel Felt
Foto: archiv ASC DUKLA
a Ivana Roháčková

- 1/ První a poslední vítěz ankety Vladimír Jirásek a Barbora Špotáková
- 2/ Olympijská vítězka v oštěpu: Barbora Špotáková, Dana Zátopková a Jan Železný
- 3/ Imrich Bugár vyhrál anketu v roce 1982
- 4/ Barbora Špotáková vítězka ankety roku 2008

- 5/ Martina Sáblíková vítězka ankety roku 2007
- 6/ Kateřina Neumannová vítězka ankety roku 2006
- 7/ Jan Železný seděl na trůnu čtyřikrát
- 8/ Kateřina Neumannová a Roman Šebrle, vítěz ankety roku 2004
- 9/ Tomáš Dvořák kraloval v letech 1997 a 1999

Text: redakce DuklaSport
Foto: Ivana Roháčková

Po několika desetiletích se v prosinci loňského roku objevili v majetku Armády ČR – konkrétně ASC DUKLA – sportovní koně. Hlavním smyslem zdánlivě nevelkého, ale relativně velmi složitého projektu, bylo zkvalitnění sportovní přípravy nejlepších českých moderních pětibojařů. Co celé akci předcházelo, jak náročná byla její realizace a zejména na předpokládaný přínos této nemalé investice jsme se zeptali přímo „u zdroje“ dvou členů ASC DUKLA – oddílu moderního pětiboje, Davida Svobody, vicemistra světa v moderním pětiboji z loňského roku a „smutného hrdiny“ OH v Pekingu, a trenéra reprezentačního družstva ČR v moderním pětiboji Jakuba Kučery.

SÁZKA na nové koně

Nejlepší pětibojaři, kteří trénují pod hlavičkou pražské Dukly už od začátku 90. let minulého století, si ke svému tréninku parkúrové koně vždy pronajímali. Jak se zrodila myšlenka, že od začátku nového olympijského cyklu tomu bude jinak?

Kučera: V minulosti prakticky vždy platilo, že význam jednotlivých disciplín pro celkový výsledek v pětibojařské soutěži byl poměrně vyvážený. Na základě analýz výsledků vrcholných soutěží z poslední doby jsme zjistili, že s tím, jak se neustále rozšiřuje a vyrovnává světová špička, zvyšuje se zároveň význam jezdecké disciplíny. Obecně samozřejmě stále platí, že jen díky kvalitnímu jezdeckému výsledku není možné pětibojařskou soutěž vyhrát, na druhou stranu neúspěch v této disciplíně může soutěžní výsledek úplně znehodnotit. Dobrým příkladem může být vystoupení Davida Svobody na OH v Pekingu. Celou soutěží procházel tak, jak si „naplánoval“ a od zlaté olympijské medaile ho dělil prakticky jediný krok – přejít jezdecký parkúr. Jak to nakonec dopadlo, většinou víte... Přímo v dějišti Her s námi mohli prožívat průběh celé pětibojařské soutěže také dvě z nejvlivnějších osob současného českého armádního sportu – náměstek ministryně obrany České republiky pro vyzbrojování Jaroslav Kopriva a ředitel ASC DUKLA Jaroslav Přišćák. I oni cítili, že David Svoboda si z Pekingu měl odvézt olympijské zlato

a ve standardně řízené soutěži by tomu tak asi také bylo. V podobné situaci přesto asi každého napadne, zda jsme my sami udělali pro úspěch skutečně všechno, co jsme mohli, a zda nemůžeme udělat společně ještě něco navíc. A zrodil se plán... První náměstek MO ČR Martin Barták s nákupem koní souhlasil a finance na to uvolnil. Na realizaci této směle myšlenky se podílela celá řada funkcionářů MO, Armády ČR a z civilního sektoru. Za všechny jmenujme Miroslava Tulise, Jitku Drátovskou, Ignáce Štetiara, Bohumila Navrátila, Roberta Piskovského, Zdeňka Krupila. Bez zásadní pomoci výše jmenovaných by samozřejmě k realizaci projektu nemohlo dojít. Nejen jim, ale i mnoha dalším „zainteresovaným“, za to patří náš velký dík.

Jezdeckví patří k finančně nejnáročnějším sportovním odvětvím. Na čem závisí cena parkúrového koně a na kolik celý ten „nápad“ s nákupem koní přišel?

Svoboda: Ceny nabízených koní byly velmi rozdílné. Pokud zůstaneme jen u vlastního nákupu, z jedenadvaceti koní, které jsme měli možnost testovat, stáli ti nejlevnější okolo 250 tisíc korun, ti nejdražší cca 35 tisíc eur.

Kučera: Koupě kvalitního koně opravdu není levná záležitost. A nejde přitom jen o vlastní nákup, ale i o další „doprovodné náklady“, které

s provozem koní souvisejí (ustájení, denní péče, veterinární prohlídky, krmení, doplňková výživa, přeprava na soutěže atd.). I proto jsme výběru věnovali maximální pozornost. V zásadě samozřejmě platí, že cena koně závisí hlavně na jeho „kvalitě“. Nejvýznamnějším kritériem pro hodnocení kvality je jeho výkonnostní úroveň. Tu je možné hodnotit poměrně dobře na základě toho, jakých soutěží a s jakým úspěchem se ten který kůň účastnil v předchozím období.

Opravdu může nákup čtyř koní významně zvýšit kvalitu jezdeckého tréninku?

Kučera: Jen samotný nákup koní by samozřejmě mnoho neřešil. Je ale základní součástí celého projektu změny tréninkového obsahu v jezdecké disciplíně. V prosinci byl založen pod TJ Dukla Praha jezdecký oddíl, který už schválila Česká jezdecká federace. Všichni naši pětibojařští reprezentanti splnili zkoušky nezbytné pro udělení jezdeckých licencí, a to jim např. umožní účast na jezdeckých soutěžích specialistů. Do vlastního tréninku je zapojeno daleko větší množství odborníků, než tomu bylo v minulosti atd. Těch už realizovaných i plánovaných změn je opravdu dlouhá řada. Z nás, kteří jsme celý projekt připravovali, ale asi nikdo nečekal, jak složitá bude v praxi jeho realizace...

Lone Beach

Svoboda: V neposlední řadě je kvalita našich nových „duklačkých“ koní výrazně vyšší než úroveň těch, na nichž jsme měli možnost dosud trénovat. Zatímco např. výška překážek na pětibojařských parkúrech je 120 cm – a tomu odpovídala i úroveň koní, které jsme si pro trénink pronajímali – nakoupení koně mají s úspěchem absolvovány parkúry stupně obtížnosti „ST“ s výškou překážek do 140 cm. A i z běžného života víte, že jezdit v ojeté škodovce a zánovním BMW je prostě rozdílné... Mimoto koně, jehož cena výrazně přesahuje půl milionu korun, vám nikdo pro trénink nepůjčí.

Mluvili jste o plnění zkoušek základní jezdecké způsobilosti (ZZJ) pod Českou jezdeckou federací. Jaká byla vlastně reakce na průběh olympijských soutěží mezi jezdcí?

Svoboda: Reakce jezdců-specialistů na Peking byla opravdu velmi silná a emotivní. V moderním pětiboji se většinou moc neorientují a to, k čemu došlo v průběhu jezdecké soutěže mužů, nedokázali pochopit. Nás může těšit, že hodnotitelé delegovaní Českou jezdeckou federací byli právě během zkoušek ZZJ naší jezdeckou úroveň příjemně překvapeni.

Kučera: Stojím si za tím, že za situace, k níž došlo během jezdecké části pětibojařské soutěže na OH, nesou hlavní vinu odpovědné osoby z řad mezinárodní pětibojařské federace. Jejich povinností bylo včas reagovat na úroveň koní, které měli pro soutěž k dispozici, a aktuální klimatické podmínky. Svoji práci absolutně nezvládli... Vůbec nic to samozřejmě nemění na skutečnosti, že Davidův jezdecký výkon v Pekingu byl špatný a situaci, ke které na olympijském parkúru došlo, nedokázal řešit správně. I proto částečně rozumím negativní reakci jezdecké veřejnosti.

Kde a kdy se mohou projevit výsledky změn v jezdeckém tréninku?

Svoboda: Myslím si, že v jízdě na koni jsem se výrazně zlepšil už v letošní sezoně. Na MS to vidět bylo, v Pekingu už moc ne... Věřím, že investice do jízdy na koni se vyplatí i v dalších letech. Letos mi bude 24 let a věkový průměr medailistů byl v Pekingu o devět let vyšší...

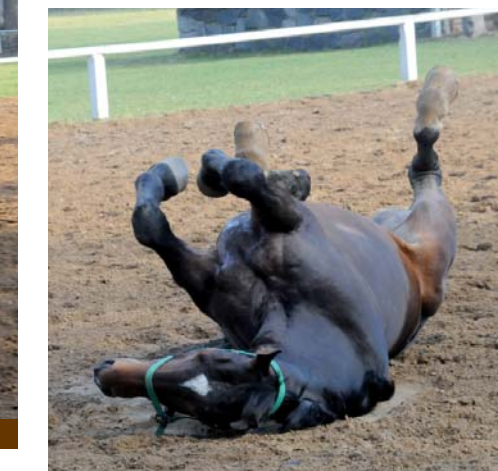
Kučera: Změny jezdecké výkonnosti jsou „během na dlouhou trať“ a nedoje k nim ze dne na den. Přesto předpokládáme, že kvalitnější jezdecký

Coral

Lorelaín

Camiro

Zdeněk Váňa, nejslavnější světový trenér vícebojařů, oslavil 70. narozeniny

Zdeněk Váňa začal oblékat dres Dukly v roce 1958 jako voják v základní službě a její barvy na běžecké dráze hájil osm let. Stal se mistrem Československa na čtyřstovce, dalších pět titulů získal ve štafetách, desetkrát se zapsal do seniorských rekordních listin, reprezentoval v 16 mezistátních střetnutích a v roce 1960 našel cestu i na olympijské hry do Říma. Po skončení závodní činnosti se věnoval trenérské práci a se svojí desetibojařskou partou vystoupil až na pomyslný Olymp. Má výrazný podíl na zlatých medailích Tomáše Dvořáka a Romana Šebrleho z olympiád, evropských i světových šampionátů. A tento nejslavnější světový trenér vícebojařů oslavil 7. února 70. narozeniny.

Dvořáka a Šebrleho dovedl až na Olymp

Začínal jako fotbalista

Je rodákem z pražské Libně, kde také prožil své dětství poznamenané hrůzami druhé světové války, které vyvrcholily úmrtím jeho otce při květnových bojích v roce 1945. S matkou žil Zdeněk v Praze do roku 1952, kdy se přestěhovali k příbuzným do Českých Budějovic. „Jako většina kluků jsem se zamiloval do fotbalového míče, koketoval s gymnastikou, zkoušel i hokej, ale nejvíc mě lákala atletika,“ vrací se ke svým prvním sportovním krůčkům.

V dresu českobudějovického Slavojce si vybíhal vojnu na Julisce. Československý dorostenecký rekord na 400 metrů stlačil pod 50 vteřin a dočkal se i prvních reprezentačních startů. A díky tomuto vysvědčení narukoval v roce 1958 do Vojenské tělovýchovné školy Miroslava Tyrše, což byl branecký útvar Dukly.

Úžasné zážitky z olympiády

Na své úspěšné sprinterské cestě pokračoval i ve vojenských letech. V roce 1960 se dokonce radoval z nominace na olympijské hry do Říma. Na hladké čtvrtce mu k postupu z rozběhu nestačil

ani osobní rekord 48,3 vteřiny. Po strkanici s Rusy a bez zraněného Vildy Mandlíka pak československé kvarteto vypadlo i ve štafete.

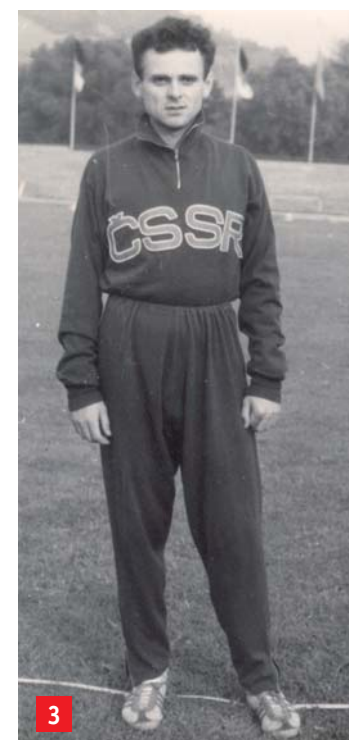
„Vjednadvaceti letech jsem účastí na olympiádě dosáhl svého sportovního vrcholu. Z Říma jsem si přivezl spoustu úžasných a nezapomenutelných zážitků. Fascinující bylo už samotné zahájení her, kdy nad našimi hlavami kroužily stovky holubů jako symbol míru. Osobně jsem tam poznal dlouhou řadu sportovců, o nichž jsem do té doby četl jen v novinách. V nádherné atmosféře jsem byl nadšený z medailových triumfů oštěpařky Dany Zátopkové, boxerů Bohumila Němečka a Josefa Němce, dvojskifu Kozák, Schmidt i veslařské osmy či gymnastky Evy Bosákové,“ vzpomíná ještě dnes a lituje, že o čtyři roky později, před olympiádou v Tokiu, neměli členové čtvrtkařské štafety povinné očkování, takže do Japonska už neletěl.

Od sprintu k desetiboji

Po olympijských hrách v Římě už Zdeněk v Dukle natrvalo zapustil své kořeny. Stal se telefonním mechanikem na generálním štábu a po vytvoření Vrcholového střediska mládeže začala jeho trenérská kariéra. Zpočátku u mládeže a později měl

- 1/ Na HMS 2000 v Gentu byl Dvořák první, Šebrle skončil druhý
- 2/ Tréninková skupina Zdeňka Váni. Zleva Šebrle, Damašek, na soustředění spolu trénující zahraniční desetibojař, Dvořák a Poděbradský
- 3 a 4/ Zdeněk Váňa v době své aktivní atletické kariéry

ve skupině měla také tu výhodu, že všichni se mohli navzájem od sebe učit, protože každý vynikal v jiné disciplíně.

Dva světové rekordy

Váňova desetibojařská parta se pomalu začala rozšiřovat a zařadil se do ní i Roman Šebrle. První velice cenné medaile přišly v roce 1995. Dvořák přivezl stříbro z halového mistrovství světa a vítěrní trofeje obohatil Evropský pohár družstev. O rok později získal Tomáš v evropské hale zase kov stříbrné hodnoty a na olympiádě v Atlantě skončil v novém českém rekordu na bronzové příčce. A v srpnu téhož roku se oženil s dcerou Zdeňka Váni Gábinou. „Vlastně jsem je dal asi trochu dohromady. Bylo to však spíš jen kamarádství, chodili spolu do divadel a biografů, ale najednou přišel s kytkou, jestli s manželkou souhlasíme, aby se vzali,“ usmívá se dnes už trojnásobný dědeček tří vnuček.

V roce 1997 se Tomáš Dvořák radoval z prvního ze tří titulů mistra světa. „Bylo to báječné, ale život nám ukázal i odvrácenou tvář. Na soustředění v Tatrách došlo k havárii, při níž zemřel David Nikodým a těžké zranění ukončilo kariéru Kamila Damaška,“ vrací se k tragédii, která poznamenala celou skupinu.

na starost sprintery a překážkáře. „Bylo mé velké štěstí, že jsem v Dukle potkal mnoho výborných trenérů, například Petra Kavana, Aleše Poděbrada, Ládu Fišera, Jirku Skoblu, Milana Tošnara a další. Tito skvělí lidé nevěděli, co je to trenérská závist,“ říká s příchutí nostalgie.

Jeho „přestup“ k vícebojařům v roce 1989 se narodil s příchodem šikovného překážkáře Tomáše Dvořáka ze Zlína do pražské Dukly, jehož přitahovaly i další disciplíny. Ve víceboji vyhrál dokonce dorostenecké mistráky. „Zpočátku šlo spíš jen o odreagování, ale brzy se k nám přidali i Honza Poděbradský a Kamil Damašek. Učil jsem se s nimi. Jako sprinter jsem vycházel z rychlosti, tu potřebují skokani i vrhači. A rychlost je i síla a výbušnost. Spolupracoval jsem i s trenéry specialisty, například s Honzou Železným, tyčkaři a ve vrzích s Jardou Brabcem. Vytvořil jsem si však vlastní cestu, protože specialisté vidí jen svoji disciplínu, a ne dalších devět,“ prozrazuje své začátky z vícebojařského života.

Zbývá ještě připomenout, že při trénincích uplatňoval model práce ve skupině. Těžil z toho, že mezi kluky byla zdravá rivalita a dokázali se vyhecovat tak, jako by šlo o závod. Příprava

Světový rekord tehdy držel Američan O'Brien, který ve své nadutosti žádného ze svých soupeřů neuznával. Jenže v roce 1999 ho Tomáš Dvořák při Evropském poháru překonal o 103 body výkonem 8994 body, a když pak obhájil i prvenství na světovém šampionátu, nebylo už o jeho suverénní pozici mezi špičkovými desetibojaři naší planety pochyb. Roman Šebrle pak v roce 2001 na mítinku v Götzisu zdolal magickou hranici devíti tisíc bodů po zisku stříbrné medaile na olympiádě v Sydney a úspěšich na halových šampionátech. „Jediné, co se mi nepovedlo a co jsem si moc přál, aby moji svěřenci zaplnili všechny tři stupně vítězů. Tomáš s Romanem na nich stáli dvakrát, ale nikdy tam nebyli tři. Damašek i Poděbradský na to měli, ale zradilo je zdraví,“ vysvětluje trenér.

Loučení po 15 letech

Rok 2001 byl naplněn nejen úspěchy obou skvělých desetibojařů, ale zároveň došlo i k rozpadu Váňovy skupiny. Přispělo k tomu hlavně mistrovství světa v kanadském Edmontonu, odkud si

Tomáš přivezl své třetí zlato a Roman po zranění bojoval sám se sebou. Koncem tohoto roku pak odešel k Daliboru Kupkovi a později, po patnácti letech, se s trenérem Váňou rozloučil i Tomáš, který přešel k Luďkovi Svobodovi.

V červenci 2003 pak Zdeněk Váňa uzavřel svou profesionální trenérskou kariéru. „Cítil jsem se unavený, chtěl jsem si odpočinout. Dostal jsem sice hodně nabídek k trénování, dokonce až z Jižní Ameriky a arabských zemí. Ale rozhodl jsem se zůstat doma a víc se starat o manželku, která na mě dlouhá léta jen čekala,“ přiznává s odstupem času.

Přání do budoucnosti

V poslední době Zdeňka Váni nejvíc mrzí, že se začalo mluvit o zrušení Dukly, která vychovávala stovky vynikajících sportovců. „Věřím však, že k tomu nedojde. Hlavně snad proto, že jde jen o názor několika jednotlivců, jejichž poslanec mandát má životnost pouhé čtyři roky, zatímco sportovci Dukly v různých odvětvích propagují jméno České republiky dlouhá desetiletí,“ zdůrazňuje Zdeněk.

Z atletiky sleduje samozřejmě nejvíc desetiboj, který však v české podobě má k někdejší zlatým časům dost daleko. Tomáš Dvořák svoji závodní kariéru už uzavřel a Roman Šebrle nemohl loni podávat špičkové výkony kvůli zdravotním problémům. „Navíc zenit své výkonnosti má už za sebou. Přesto si myslím, že pokud bude zdravý a neztratí potřebnou rychlost, tak i při současné velké konkurenci může na letošním světovém šampionátu v Berlíně zase bojovat o některou z medailí. Myslím si, že vedle náročného přípravy by měl víc odpočívat, hlavně před tréninkem. Jinak však český desetiboj je v útlumu, ale snad se časem opět najde atlet, který bude v této nejnáročnější disciplíně zase patřit do vybrané společnosti,“ přeje si jubilant. |

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Kandahár, Kábul, Lógar

1/ David Kostecký a příslušníci mise v Lógaru
2/ David při přesunu ve vrtulníku
3/ Plukovník Jaroslav Přiščák a David Kostecký na základně Shank
4/ Beseda s Davidem na základně v Kandaháru

Ve dnech 15. a 16. prosince 2008 navštívila delegace Ministerstva obrany a Parlamentu České republiky příslušníky speciálních sil v Kandaháru, kontingent provinčního rekonstrukčního týmu v Lógaru a kontingent logistické podpory v Kábulu v Afghánistánu.

Text: Jaroslav Přiščák s využitím podkladů MO a Karla Felta (Právo)
Foto: Jaroslav Přiščák

Poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Jan Vidím, Jan Hamáček, Kateřina Jacques, Tomáš Dub, Václav Klučka, František Novosad, Zbyněk Novotný, Miroslav Svoboda a Petr Wolf se v doprovodu prvního náměstka ministryně obrany Martina Bartáka, prvního zástupce náčelníka Generálního štábu AČR generálmajora Josefa Prokše a ředitele Vojenského zpravodajství generálmajora Ondřeje Páleníka seznámili s úkoly, které plní daleko za hranicemi jak příslušníci elitních jednotek Armády České republiky, tak i příslušníci 7. mechanizované brigády z Hranic a příslušníci 14. brigády logistické podpory z Pardubic.

ASC DUKLA měla také své zastoupení. První náměstek ministryně obrany Martin Barták si velmi přál, aby vojáky v Afghánistánu přišel povzbudit i nějaký slavný sportovec. Proto v doprovodu ředitele ASC DUKLA se této návštěvy účastnil i olympijský vítěz z Pekingu David Kostecký.

Na základně speciálních sil v Kandaháru i na bojové základně v afghánských horách se členové výpravy setkali s příslušníky 601. skupiny speciálních sil. Ti zde plní k plné spokojenosti koaličních partnerů a zejména beze ztrát na životech náročnou misi na jednom z nejméně bezpečných a těžko přístupných míst planety.

Dalším cílem návštěvy byl kontingent provinčního rekonstrukčního týmu na základně Shank.

Na heliportu přivítali hosty velitel 2. kontingentu podplukovník Pavel Lipka a vedoucí civilní části PRT Václav Pecha.

Pak se všichni přesunuli na velitelství, kde proběhl krátký brífink. Zde se delegace seznámila s programem zlepšování bezpečnostního prostředí v provincii Lógar a s projekty rekonstrukce místní infrastruktury.

Na vlakovišti základny Shank se uskutečnil slavnostní nástup u příležitosti předávání medailí Za službu v zahraničí. Ministryně obrany České republiky jí udělila, na návrh velitele 2. kontingentu AČR, za vynikající spolupráci při plnění společných úkolů v provincii Lógar šestnácti příslušníkům amerických ozbrojených sil. Medaile jim předávali předseda výboru pro obranu Jan Vidím a předseda zahraničního výboru Jan Hamáček.

Po návratu se média velmi zajímala o dojmy Davida z této cesty. Deníky Právo, Lidové noviny, Aha, Blesk a další přinesly rozhovory s Davidem. Některé ze zajímavých odpovědí chceme přiblížit i čtenářům DuklaSportu.

Proč jste se mise zúčastnil?

Dostal jsem nabídku, která mne zaujala. Chtěl jsem poznat, jak naši vojáci v Afghánistánu žijí. Byla to velmi zajímavá zkušenost. Hluboce se před nimi skláním. Není to totiž jen o válčení, jak se u nás často píše a vysílá v televizi. Oni hodně

pomáhají místním obyvatelům, například se stavbou školy. Moc si těch chlapů vážím, protože tam jde skutečně o život.

Kolik jste navštívili míst?

Letěli jsme z Prahy v neděli o půlnoci. Byli jsme v Kábulu, Kandaháru a Lógaru. Léтали jsme i vrtulníky. V úterý pozdě večer jsme přistáli v Praze-Kbelích.

Věděli vojáci, kdo jste?

Věděli, což mě potěšilo. Většina z nich sledovala olympiádu ještě doma, takže viděli i moje finále. Potěšil mě jejich zájem. Jedna beseda trvala několik hodin. Přivezli jsme jim s Jaroslavem Přiščákem knížku „Sport se jménem Dukla“ a „Dukláci v Pekingu“ a já navíc své fotografie. Rozdal jsem hodně autogramů. Vojáky zajímalo všechno o sportovním střelení, ukázal jsem jim detailně i svoji brokovnici. Měl jsem z těch setkání velmi dobrý pocit. Moje návštěva nebyla zajímavá jen pro mne, ale vojákům jsem zpestřil opravdu těžkou a nebezpečnou službu.

Když jste s sebou měl brokovnici, vystřelil jste si?

Chtěl jsem vojákům ukázat, jak to vypadá v praxi, ale ke střelení jsem se nedostal. V Kábulu nebyl volný prostor a v Kandaháru zase čas a podmínky.

Přivezl jste si něco kromě zážitků?

Dostal jsem vojenskou čepici a medaili, ale ty osobní zážitky ze setkání a útoku jsou největší.!

Je několik okamžiků v životě, které nás poznamenají a zůstanou nám v paměti zapsané navěky věků. Je několik osobností v našem životě, které nás zdravě nakopnou, motivují nás svým umem, energií, odborností i životní filosofií. Pak nám je smutno, když už je nepotkáváme. Před vánoci, 17. prosince, jsem dal poslední sbohem mému učitel, vedoucímu katedry atletiky na FTVS UK Jirkovi Šimonovi. V posledním čísle DuklaSportu roku 2008 napsal článek „Muži v oštěpařském pozadí“ František Macák.

Podklady čerpal právě z poslední práce Jirky Šimona. Jirka si už článek nestihl přečíst.

Dne 19. prosince mě navštívil František Macák. Chtěl po mně tři kusy našeho slavného Saudkova kalendáře. „Pro dcery a pro mého onkologa, ten mě drží při životě,“ komentoval ještě v rychlosti. To jsem nevěděl, že Frantu vidím naposledy. Sportovní novinář František Macák psal do našeho časopisu, editoval texty a byl u zrodu DuklaSportu.

Pro sport, pro svůj obor, ve kterém jste, milý Jirko a Franto, pracovali, jste udělali strááááááááá moc. Bylo mi velkou ctí potkat vás ve svém životě. Čest vaší památce!

Jaroslav Přiščák

Doc. PhDr. Jiří Šimon, CSC.

Pohíby nemám rád (tak jako asi nikdo), ale obdivuhodná byla řeč jeho dcery v obřadní síni Olšanského hřbitova, velmi osobní, plná lásky k tátovi, mnohé vypovídající o rodinném zázemí. Manželka Alena, jak Jirka říkal „můj nejlepší kamarád“, do poslední chvíle setrvala po jeho boku. Jirka byl velký bojovník a poslední špatné období snášel s obrovským optimismem.

Jiří Šimon se narodil v roce 1936 na statku ve Veselé u Mnichova Hradiště. Odtud byla

Dlouhých patnáct let sedával Jirka Šimon naproti mně na jednáních předsednictva Českého atletického svazu. V předsednictvu působil jako zklidňující element s filosofickým, laskavým jednáním. I když někdy létaly jiskry, nenechal se do vášnivých debat zatáhnout, vždy zůstával nad věcí. Pro mě to byla škola života. Přestože byl výborný pedagog, marně se mě snažil naučit česky. Já jsem odolával jeho pedagogickým schopnostem a dál setrval ve své „pošumavské klatovštině“ (kampa pudeme..., túto je správný..., já bysem to udělal jinak..., apod.). Podporoval mě a fandil..., teď po smrti tam chybí.

v únoru 1953 celá rodina násilně vystěhovávána do Heřmanic v České Lípě. Svůj život zasvětil sportu. Závodil v atletice za oddíl Lokomotiva Česká Lípa a později za Slavii VŠ Praha (nyní USK).

Vystudoval Fakultu tělesné výchovy a sportu UK. Na téže fakultě pak učil 42 let na katedře atletiky, v letech 1992 až 2000 byl jejím vedoucím. Mezi jeho studenty patřili olympijští medailisté a mistři světa Helena Fibingerová, Jarmila Kratochvílová, Imrich Bugár, Ludvík Daněk a řada dalších

Odešel báječný kamarád

V pátek 23. ledna zemřel po dlouhé a těžké nemoci ve věku necelých 72 let František Macák. Byl rozhlasovým sportovním redaktorem Československého rozhlasu a za své reportáže a komentáře obdržel v letech 1972, 1974 a 1984 prestižní Cenu Josefa Laufra. Aktivně se podílel na Poháru ČS. rozhlasu a později Středoškolském atletickém poháru. V letech 1991 – 2006 působil jako šéfredaktor časopisu Atletika a poslední tři roky byl členem redakční rady i redaktorem čtvrtletníku DuklaSport.

Ing. František Macák

Poznali jsme se v kasárnách v pražském Motole, kam nám v říjnu 1956 určil cestu povolávací rozkaz. A hned náš první rozhovor napověděl, že mezi námi vzniká hezký kamarádský vztah. Naším hlavním tématem byl sport, a to ve všech jeho podobách. V mých očích byl František hodně vysoko, protože mi prozradil své výsledky v hodů diskem, které jsem mu mohl jen závidět.

V nepříjemných prvních dnech neoblíbeného příjímače jsme si pomáhali a vzájemně se povzbuzovali, že i toto krušné období jednou skončí. Po čtyřech měsících nás velitelé pluku poslali každého jinam. Frantu na poddůstojnickou školu do České Třebové a mě k hraničnímu přechodu ve slovenských Rusovcích.

Když jsme se v civilu po letech potkali na Václavském náměstí, tak jsme trochu zavzpomínali na vojenská léta a hlavně si poblahopřáli ke splnění našich životních přání. Oba jsme se stali redaktory. Naše občasná setkání v pozdější době byla vždy plná informací o našem životě. Já měl tu výhodu, že jsem Františka mohl velice často slyšet

Oštěpařský učitel

vynikajících atletů, kteří se později proslavili jako skvělí trenéři (Jarda Brabec, Jarda Přiščák, Zdeněk Váňa,...). Působil i jako ústřední rozhodčí a trenér, přičemž mezi jeho bývalé svěřence lze zařadit taková jména jako Jarda Halva (80,06 m – pozdější trenér Jana Železného), Zdeněk Adamec (92,94 m), Káťa Kotmelová (62,62 m), Jarka Segeřová či Vanda Grabovská. Na katedře atletiky vždy prosazoval úzké spojení teorie a praxe a sám šel skvělým příkladem. Je autorem a spoluautorem řady publikací s atletickou tematikou (např. vynikající a trenérsky využitelné publikace „Atletické hody a vrhy“, „Studium struktury sportovního výkonu a některých problémů hodů oštěpem“...). Od roku 1993 byl předsedou metodické komise ČAS.

Jiří Šimon však byl literárně činný i mimo atletiku. Nedávno mu vyšla knížka „Ukradený domov“, v níž líčí své vzpomínky na dětství v bouřlivé době 40. a 50. let minulého století. Od roku 1992 do roku 2000 bojoval společně s bratrem v restitučním soudu za vrácení majetku zkonfiskovaného komunisty. Do rodného statku se vrátil na podzim roku 2000.

Před nedávnem napsal jeho bohatý život poslední kapitolu.

Text: Václav Fišer

Záviděl jsem Ti tvoji cílevědomost, pracovitost a zvědavost, s kterou jsi dokázal kráčet za VĚCÍ! Také díky Tobě se může celý národ těšit už dvacet let z obdivuhodných úspěchů českého oštěpu a vypadá to (nechci to zakřiknout), že dalších dvacet ještě bude! Máš velký podíl na tom, že se hod oštěpem zařadil mezi nejzářivější disciplíny v historii české atletiky! Je to nádherná satisfakce! Pamatuji se, jak nás oba koncem 70. let pozvali na kobereček na výbor atletického svazu, tebe jako vedoucího oštěpu žen a mě mužů. Bylo konstatováno, že hod oštěpem je nejslabší československou atletickou disciplínou! Miloš Dajbich nás pověřil, abychom to vzali jako osobní úkol a pokusili se dostat náš oštěp do větších výšek a hlavně dále! Každý čtvrtý týden jsme se jako vrhači scházeli na soustředění v Nymburce a snažili se průběžně plnit tento nelehký úkol.

Neúnavně jsi sbíral a rozšiřoval zahraniční materiály od nejúspěšnějších oštěpařských trenérů.

Foto: Jaroslav Pešta, Ivana Roháčková, Jaroslav Přiščák

1

Jezdili jsme na zahraniční stáže a soustředění, přesvědčoval jsi nás „musíte se učit u těch nejlepších“! Tam, kde je v kolektivu velké pracovní vypětí, rivalita a soutěživost, jak to ve vrcholovém sportu skutečně je, nejde všechno podle představ a přání každého jednotlivce. Právě v těchto kritických situacích, kdy se někteří cítili ukřivdění nebo jim z nadměrného pracovního nasazení docházeli síly, jsi dokázal podržet a přiložit to správné a laskavé polínko, aby plamínek touhy nezhasl.

Text: Jaroslav Halva

- 1/ Jiří Šimon s manželkou Alenou
- 2/ Jaroslav Přiščák a František Macák v obchodním domě GUM v Moskvě
- 3/ Kamarádi z vojny – František Macák a Jaroslav Pešta

Povídali jsme si samozřejmě zase o naší práci, ale i o rodinách, životních kotrmelcích i radostech, o sportu i o tom, co všechno se v porovnání s minulým režimem zlepšilo, ale i zhoršilo, především ve vztazích mezi lidmi. Byly to nádherné hodiny rozjímání, v nichž vládla pohoda zasnoubená s upřímností.

Celý loňský rok už František hrdinně bojoval se zákeřnou chorobou. V listopadu jsem ho ještě zastihl u svědomité přípravy DuklaSportu, na Štědrý den pak s manželkou navštívili Danu Zátokovou, ale hned po Vánocích byl hospitalizován na onkologii v motolské nemocnici.

Čekal na opakovanou operaci páteře, která ho měla zbavit ochrnutí, jež ho náhle postihlo. Věděl, že tento typ zákroku není bez rizika, ale věřil

2

3

v dobrý výsledek. Svému nástupci na místě šéfredaktora časopisu Atletika Adamu Pražákoví dokonce slíbil, že s jeho spoluprací může od dubna zase počítat. Toto přání mu však krutý osud, bohužel, neumožnil splnit.

Byl to skvělý člověk, výborný reportér i novinář, atletický odborník a můj báječný kamarád.

Text: Jaroslav Pešta

Armáda na 64 polích

Text: Pavel Nekola
Foto: Cyril Schejbal a archiv

Šachy nebo šach (z perského šáh, panovník) jsou klasická desková hra pro dva hráče. Vznikla v 15. století v jižní Evropě úpravou perské hry šatrandž, následníka staré indické hry čaturanga, což znamená „čtyři součásti vojska“ – pěchotu, jízdu, slony a válečné vozy, předobrazy dnešních šachových pěšců, jezdců, střelců a věží. Z toho vyplývá, že šachy a armáda měly k sobě odjakživa velmi blízko. Strategie, taktika, psychologie, představitost, předvídatost – to všechno jsou vlastnosti, které by měl mít dobrý šachista i dobrý velitel. I proto byly šachy oblíbenou hrou řady slavných vojevůdců. Za sportovní odvětví jsou šachy považovány zhruba od poloviny 19. století, kdy se uskutečnily první šachové turnaje.

Armádní šach byl vždy významnou součástí českého šachového dění. Jeho počátky sahají do období 1. světové války a za jeho zakladatele lze považovat příslušníky našich legií. Šachisté Důstojnického šachového klubu, který byl ustanoven v roce 1926, a Vojenského šachového klubu Ústředního domu armády, jenž na svého předchůdce navázal v roce 1947, získali v domácích soutěžích jednotlivců 21 zlatých, 19 stříbrných a 16 bronzových medailí a v soutěžích družstev osm zlatých, sedm stříbrných a pět bronzových medailí.

1

V polovině minulého roku se Šachový klub Ústředního domu armády začlenil do TJ Dukla Praha a stal se jedním z jejích oddílů. Jeho předsedou a zároveň kapitánem druholigového družstva je Rudolf Soukal. Šachy jsou velkou vášní tohoto rodáka z Českých Budějovic už od dětství. Svůj první úspěch získal již v roce 1953, kdy skončil třetí v žákovském přeboru Prahy. V roce 1954 zakotvil v Šachovém klubu Ústředního domu armády Praha a o rok později, už jako člen A-družstva, remizoval v simultánci s Ludkem Pachmanem a dvakrát porazil Salo Flohra. Za svůj, jak sám říká, největší úspěch však považuje vítězství ve velmi silně obsazeném dorosteneckém přeboru Československé republiky v roce 1957.

Už v roce 1956 ovšem došlo k reorganizaci armádního sportu a kluby a oddíly, jež doposud nesly název ÚDA, se podle atraktivitu daného sportovního odvětví rozdělily na TJ Dukla a TJ Žižka. Šachisté skončili v TJ Žižka a klub tak přišel o řadu zkušených hráčů, rozhodčích a organizátorů, kteří přešli do jiných pražských klubů. Ke svému názvu se klub vrátil v roce 1962, úpadek armádního šachu však trval téměř celé desetiletí.

V roce 1959 Rudolf Soukal nastoupil vojenskou prezenční službu a v dalších letech žil a pracoval v severních a v jižních Čechách. Působil v šachových klubech Spartak Ústí nad Labem a Slavoj

Český Krumlov a stal se několikanásobným přeborníkem Severočeského a Jihočeského kraje. Úspěšně se věnoval i korespondenčnímu šachu, v němž se dostal až do čtvrtfinále mistrovství světa, a je autorem českokrumlovských živých šachů, které zde byly poprvé sehrány v roce 1993 v rámci Slavností pětilisté růže.

Do ÚDA se Rudolf Soukal vrátil až po svém návratu do Prahy v roce 2003, tvrdí však, že dění v tomto šachovém klubu pořád, byť z dálky, sledoval. O tom, jaký má k armádnímu šachu vztah, nejlépe vypovídá fakt, že sestavil rozsáhlý sborník „Historie armádního šachu“. Dílo, které autor hodlal publikovat k 60. výročí armádního vrcholového sportu, však pro nedostatek financí na své vydání stále ještě čeká.

Náš rozhovor proběhl v nové hrací místnosti šachového oddílu TJ Dukla Praha nacházející se v přízemí ubytovny Armádního sportovního centra DUKLA v Podbabské ulici.

Začneme historií. Kterí významní šachisté v minulosti v ÚDA působili?

Byla jich celá řada. Na první místo, pokud jde o zásluhy o klub, bych dal mezinárodního velmistra Vlastimila Jansu, dukláka tělem a duší. Základ jedné z nejsilnějších sestav, která kdy v ÚDA byla, tvořili mezinárodní velmistr Miroslav Filip, s nímž

2

3

jsem dokonce před padesáti roky měl tu čest hrát v jednom družstvu, mezinárodní mistr Ladislav Alster a mezinárodní mistr Július Kozma. Asi nejlepším hráčem v historii ÚDA vůbec byl mezinárodní velmistr a světově uznávaný šachista Vlastimil Hort. A nesmím zapomenout ani na mezinárodního mistra Ivana Hausnera a mezinárodní velmistru Jana Smejkal a Marka Vokáče či na zástupce mladší generace, mezinárodní velmistru Zbyňka Hráčka, Jana Votavu a současnou českou jedničku Davida Navaru.

Proč jste vloni vstoupili do TJ?

V roce 2005 začala rekonstrukce budovy Ústředního domu armády na Vítězném náměstí a nám nezbylo, než opustit naše prostory a uchýlit se do objektu bývalých kasáren v Karlíně. Tím jsme mj. přišli o několik hráčů z Dejvic, jimž se nechtělo za námi dojíždět. V témže roce jsem se stal předsedou šachového klubu a postupem času jsem si uvědomil, že jednou z možností, jak se vrátit do Dejvic, by bylo stát se součástí Dukly. Vešel jsem tudíž v jednání s výborem TJ, na loňské valné hromadě jsem oficiálně požádal o začlenění do TJ a 1. července 2008 jsme se stali jedním z jejích oddílů.

Jaké má šachový oddíl vnitřní uspořádání?

V jeho čele stojí momentálně tříčlenný výbor, v němž kromě mne pracuje hospodář a pokladník Jiří Matyska a organizační pracovník Petr Sýkora. Pokud jde o členskou základnu oddílu, máme v současnosti čtyřicet aktivních členů. K informování členstva slouží buď e-mail, jejichž prostřednictvím rozesíláme například pozvánky na různé šachové turnaje, nebo oddílový web na adrese <http://www.dapraha.wz.cz>.

Je po vašem návratu do Dejvic zájem o členství v oddíle větší?

Ano, například někteří starší hráči, které jsme na čas ztratili, projevili zájem se k nám vrátit. Máme též předběžný příslib od několika našich bývalých členů, například Zbyňka Hráčka, Jiřího Lechtýnského nebo Milana Orsága, kteří od nás odešli jinam z výkonnostních důvodů, že by, pokud bychom postoupili do 1. ligy, za nás zase rádi hráli, ale letos spíše než o postup budeme hrát o záchranu.

Kolik má oddíl družstev a jaké soutěže hraje?

Máme pět družstev. „Áčko“ startuje v jedné ze šesti skupin 2. ligy, což je po extraligě a 1. lize třetí nejvyšší domácí soutěž, „běčko“ a „cčko“ hraje přeborovou skupinu Přeboru Prahy a „děčko“ I. třídu a „ečko“ III. třídu Přeboru Prahy. Základní

sestavu družstva tvoří osm hráčů, mohou však za ně startovat buď hosté z jiných šachových klubů nebo tzv. volní hráči, tedy hráči ze soupisky jiných družstev téhož klubu. V utkání mohou za družstvo nastoupit maximálně tři hráči, kteří nejsou na jeho soupisce. Utkání družstev zahrnuje osm partií, za vítězství v utkání si družstvo připsá tři body, za remízu jeden bod. Kromě soutěží družstev se pořádají i soutěže mistrovství ČR jednotlivců, avšak ne vždy za účasti nejlepších českých šachistů.

Máte v oddíle také mládež?

Momentálně ne a cítíme to jako náš velký dluh. I proto jsme vešli v kontakt s ředitelem základní školy na náměstí Interbrigády v Dejvicích Jiřím Karvánkem, kde bychom chtěli zřídit šachový kroužek, ale zatím jsme naše jednání nestihli dovést do konce.

Je vůbec v dnešní době mezi dětmi o šachy zájem?

Domnívám se, že ano, protože když zavítáte na šachové turnaje mládeže, bývá tam obvykle plno. O šachy se zajímá hodně dětí, ale samozřejmě ne všechny u nich vydrží. Ale to je jako u každého jiného sportu.

Můžete popsat šachový trénink?

To je velmi individuální. Někdo takzvaně „blíká“, tedy hraje krátké partie, ale to je spíše oddych než trénink, to si hlavně zahrajete a moc u toho nemusíte přemýšlet. Druhou možností je domácí příprava, často s pomocí počítače, protože na internetu je dnes obrovské množství databází, kde si můžete najít své soupeře a nastudovat si ze zde zveřejněných partií styl jejich hry. No a samozřejmě existují i šachové programy, takže na výkonném počítači se dají trénovat různá zahájení a varianty jednotlivých druhů šachových her.

Jakým způsobem zajišťujete pro chod vašeho oddílu finance?

Naše příjmy plynou z členských příspěvků, které činí 1000 Kč na osobu a rok. To nám zatím stačí, protože jsme všichni amatéři. Nicméně v minulosti jsme sponzory mívali a nyní bychom rádi zase nějaké získali, takže jsme už zahájili jednání se dvěma finančními ústavami a uvidíme, zda uspějeme. Treba i pro případ, že bychom v budoucnu hráli vyšší soutěže.

Zúčastňují se členové oddílu kromě soutěžních zápasů družstev ještě dalších akcí?

Každý první čtvrtek v měsíci pořádáme pro naše šachisty bleskový turnaj. Jinak se členové oddílu

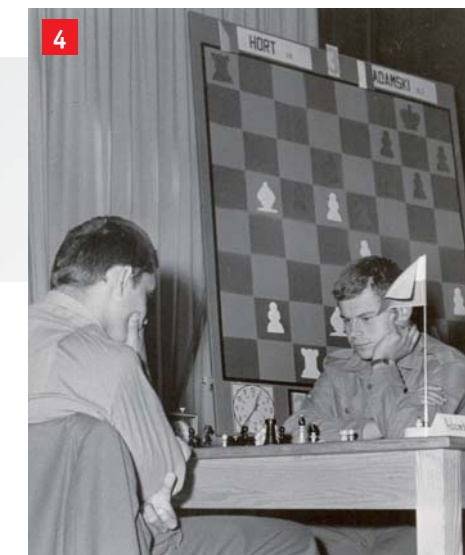
1/ Jedno z nejlépejších družstev v historii VŠK ÚDA Praha, mistři a vicemistři ČSSR z let 1967 a 1968 – nahoře zleva: Ervín Nowak, Slavoj Kupka, generál František Macek, Dana Prášilová, Karel Průcha a Michael Janata, dole zleva: Vlastimil Jansa, Josef Příbyl, Jiří Lechtýnský, Josef Nováček a Miroslav Kamlach (na fotografiích chybí Vlastimil Hort)

2/ Pplk. Karel Hromádka, mistr ČSR v kategorii jednotlivců z roku 1921, česká šachová jednička první poloviny 20. let minulého století

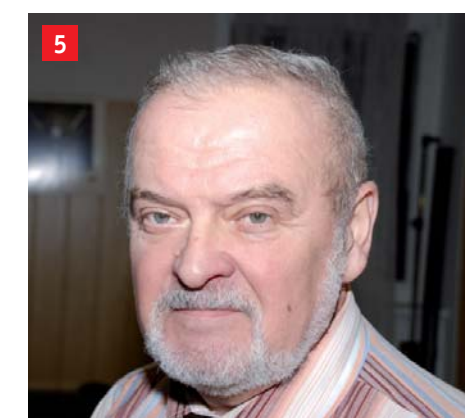
3/ Vlastimil Jansa (vlevo) a Vlastimil Hort

4/ Vítěz Mistrovství spřátelených armád 1966 v Praze Vlastimil Hort v souboji s Polákem Adamským

5/ Rudolf Soukal

4

5

zúčastňují i řady individuálních šachových turnajů, někteří dokonce pořádají několikadenní výjezdy, například až na Slovensko do Banské Štiavnice na mezinárodní šachový turnaj, ale je to především otázka jejich časových a finančních možností.

Srdečně vítáme šachisty v početné rodině dukláckých oddílů a přejeme jim, aby v dohledné době alespoň částečně navázali na skvělé úspěchy slavné minulosti armádních šachových klubů.

Jubilanti armádního sportu

I v letošním roce se dožije významného životního jubilea řada sportovců, trenérů a funkcionářů minulosti. Zcela výjimečná je mezi nimi početná skupina „osmdesátníků“, kteří stáli před šedesáti lety u zrodu armádního vrcholového sportu. Připomeňme si v prvním čtvrtletí některé z nich.

Ferdinand DANIS, nar. 1. ledna 1929, sportovní gymnastika
Nejlepší čs. gymnasta padesátých a šedesátých let minulého století. V armádním dresu poprvé nastoupil v roce 1951. Účastník Her XV., XVI. a XVII. olympiády v letech 1952, 1956 a 1960, kdy byl vždy nejlepším jednotlivcem z čs. družstva (7. a 2x 4. místo). Bronzový medailista MS 1958 v soutěži družstev. Od roku 1965 trenérem v Dukle Praha, později v Dukle Banská Bystrica.

Pavel JÍLEK, nar. 6. ledna 1929, atletika
Přední čs. oštěpař padesátých a šedesátých let minulého století. V armádním dresu startoval od roku 1951 do roku 1971. Stal se čtyřnásobným mistrem republiky (1953, 1955, 1956, 1957). Pětinašobný reprezentant s osobním rekordem 70,29 m. Po ukončení aktivní závodní činnosti funkcionář armádního vrcholového sportu a trenér.

Václav PATRMAN, nar. 17. ledna 1949, sportovní střelba
Původně atlet-překážkař s osobním rekordem 14,62 s na 110 m překážek v roce 1972, kdy závodil v dresu pražské Sparty. V osmdesátých letech minulého století byl trenérem fotbalové Dukly Hradec Králové, jejíž reprezentační družstvo čs. vojenského letectva působilo v divizi. Od roku 2000 vedoucí starší trenér ASO Dukla Hradec Králové s takovými esy světové brokové střelby, jako jsou olympijský vítěz David Kostecký, Jan Sychra nebo Leoš Hlaváček.

František KNEBORT, nar. 19. ledna 1944, fotbal
Stříbrný medailista Her XVIII. olympiády 1964 v Tokiu a dvojnásobný čs. reprezentant se třemi góly. V dresu slavné pražské Dukly hrál v letech 1963 až 1969. V lize vstřelil 77 gólů. Po ukončení kariéry funkcionář dnes již neexistující Tatry Smíchov a Dukly Praha.

Jiří JEČNÝ, nar. 1. února 1929, fotbal
Dvojnásobný čs. reprezentant. Do ATK nastoupil v roce 1951. V rudožlutém dresu ATK, ÚDA a Dukly hrál plných osm let. Podílel se na zisku tří titulů mistra Československa.

Zdeněk VÁŇA, nar. 7. února 1939, atletika
Čs. reprezentant a šestinásobný mistr republiky v bězích na 400 m a štafetách 4 x 100 a 4 x 400 metrů. Sedminásobný čs. rekordman ve štafetách (4 x 200 m, 4 x 220 m, 4 x 400 m). Šestnáctkrát startoval v dresu Československa, zúčastnil se i Her XVII. olympiády 1960 v Římě. Po ukončení aktivní činnosti se stal úspěšným trenérem pražské Dukly. Lze jej právem považovat za zakladatele české desetibojařské školy, když do světové špičky přivedl Tomáše Dvořáka, Romana Šebrleho, Kamila Damaška a Jana Poděbradského.

Žofie LANKOVÁ, nar. 11. února 1949
Příklad věrnosti armádnímu vrcholovému sportu. Do liberecké Dukly nastoupila jako administrativní pracovníce v roce 1977 a věrná jí zůstala dodnes.

Josef PLACHÝ, nar. 28. února 1949, atletika
Vítěz HME 1972 v běhu na 800 metrů. Účastník Her XIX., XX., XXI. a XXII. olympiády, když v Mexiku v roce 1968 na 800 m obsadil 5. místo. Na ME 1969 získal na této trati stříbrnou medaili. Později se specializoval na patnáctistovku, v níž na Hrách XXII. olympiády 1980 v Moskvě skončil na 6. místě. Po ukončení aktivní závodní kariéry trenérem v Dukle Praha.

Jaromír VLK, nar. 4. března 1949, atletika
Držitel stříbrné medaile z HME 1980 a bronzové medaile z HME 1973 ve vrhu koulí. Pětinašobný mistr republiky s osobním rekordem 20,53 m, patnáctinásobný reprezentant. Po ukončení závodní kariéry trenér koulařů v Dukle Praha. Mezi jeho svěřence mj. patřili Jan Bártl, Jozef Lacika a Richard Navara.

Alena KYSILKOVÁ, nar. 10. března 1944
Od roku 1994 do dnešních dnů vedoucí vojenského stravovacího zařízení starající se vzorně o žaludky našich předních sportovců i nás, zaměstnanců ASC DUKLA.

Josef SMOLKA, nar. 22. března 1939, volejbal
Rodák z moravské „volejbalové“ obce Troubky u Přerova. Hráč Dukly Kolín, Jihlava a Liberec. Mistr světa z roku 1966 a bronzový medailista Her XIX. olympiády v roce 1968 v Mexiku. Rudožlutému dresu zůstal věrný i po ukončení aktivní kariéry, když se stal úspěšným trenérem liberecké Dukly.

Sport patří v současném světě k nejvýznamnějším společenským fenoménům. Jeho postavení a celosvětové uznání je výsledkem historického vývoje člověka a společnosti.

Evropská charta sportu přijatá Radou Evropy v roce 1992, k níž se přihlásila i Česká republika, chápe sport jako „všechny formy tělesné činnosti, které ať již prostřednictvím organizované účasti, či nikoli si kladou za cíl projevení či zdokonalení tělesné i psychické kondice, rozvoj společenských vztahů nebo dosažení výsledků v soutěžích na všech úrovních“.

Ke škodě věci je, že uvedená definice nebyla dosud přijata odpovědnými tělovýchovnými pracovníky v armádě. Je v této souvislosti logické, že sport jako složitý, vnitřně strukturovaný proces posuzovaný z pohledu přežití členění na tělesnou výchovu, pohybovou rekreaci a sport je obtížně transformovatelný. Sportovnímu prostředí se nevyhnuly politické, ekonomické a společenské změny, jimiž na přelomu osmdesátých a devadesátých let prošla naše společnost. Proces jeho transformace byl zahájen v armádě již v roce 1990, avšak v prvních letech se nedotkl všech oblastí sportu.

Výroční přezkoušení tělesné výkonnosti vojáků z povolání jako součást kontroly a vyhodnocování výcviku prošel za oněch dvacet let řadou změn, avšak nepodařilo se jej standardizovat. To znamená, že obsah testů je pro všechny testované stejný, stejný je i způsob vyhodnocování a stejný je i způsob jeho provedení. Jednou jsou výsledky hodnoceny známkou, po čase body, později jsou stanovené normy dokonce zlehčeny.

Bez problémů proběhla transformace armádního vrcholového sportu a lze konstatovat, že státní sportovní reprezentace zabezpečovaná v působnosti Ministerstva obrany ČR prokázala svoji funkčnost a vysokou sportovní úspěšnost.

Nutno přiznat, že negativní dopad na sport v armádě měla necitlivě provedená transformace výkonnostního sportu v roce 1994. I přes zastavenou podporu státu ještě plných 10 let k výkonu základní služby nastupovaly tisíce talentovaných sportovců, na jejichž výkonnostní růst vynaložil stát, sportovní organizace a rodiče nemalé finanční prostředky.

VÍCE NEŽ 10 000 členů UNIASK ČR

Toto nepřipravené a nepromyšlené rozhodnutí vedení resortu Ministerstva obrany ČR se promítlo i v poklesu úrovně sportovních soutěží v armádě.

Dne 7. června 1994 je u Ministerstva vnitra ČR zaregistrováno občanské sdružení Unie armádních sportovních klubů České republiky, do jehož řad vstoupilo 60 z původních 109 vojenských tělovýchovných jednot s více než 10 000 členy ve 32 sportovních odvětvích ve všech tehdejších krajích České republiky a hlavním městě Praze.

Prvním předsedou UNIASK ČR byl zvolen Miroslav Málek, který svoji funkci vykonává dodnes, vyjma přestávky v letech 1998 až 2004, kdy jej vystřídal Ivo John.

Za 15 let své činnosti se UNIASK ČR vyprofilovala v zastřešující sportovní organizaci, která má své postavení ve sportovním prostředí České republiky. Neztratila svoji autonomii, i když její členské kluby byly vystaveny duchaplným návrhům na vstup do Sokola nebo ČSTV, které jim nedali jejich statutární zástupci, ale zpracovatelé interních normativních aktů, kteří zrušení výkonnostního sportu v armádě deklarovali, aniž by k tomu měli mandát.

UNIASK ČR je plnohodnotným členem Asociace vojáci společně, na jejíž platformě hájí zájmy svých členů vůči Ministerstvu obrany ČR, oběma komorám Parlamentu ČR a ostatním orgánům státní správy.

Je rovněž přidruženým členem Českého olympijského výboru a Českého svazu tělesné výchovy. Zvláště členství v Českém svazu tělesné výchovy je pro činnost členských klubů přínosem. UNIASK ČR je účastna na úrazovém pojištění na základě smlouvy uzavřené s pojišťovnou Kooperativa, a. s., Vienna Indourance Group a je účastna i na smlouvě o veřejném provozování hudebních děl uzavřené s Ochranným svazem autorským a smlouvě opravňující k užívání zvukových a zvukově-obrazových záznamů uzavřené s INTEGRAM, a. s.

UNIASK ČR má ambice při pomoci ke smysluplnému využití volného času vojenských profesionálů, občanských zaměstnanců, vojenských důchodců a ostatních občanů.

O této problematice má jasnou představu, kterou vyjádřila v „Programovém zaměření činnosti na léta 2007 až 2011“ a v projektu „Armádní klub“. Zejména prosazení projektu „Armádní klub“ naráží na nepochopení rady odborných orgánů Ministerstva obrany ČR. Takzvaný „střední management“ kvality života a vojenské tělovýchovy se bezdůvodně domnívá, že se tímto chce nahradit jejich činností v této oblasti.

Výkonný výbor UNIASK ČR zde zastává zcela odlišné stanovisko a je přesvědčen, že problém využití volného času a kvality života nevyřeší žádný předpis, jak deklaroval odpovědný funkcionář v rozhovoru zveřejněném v A reportu č. 8/2007.

1/ Nejlepší sportovec UNIASK ČR 2008. Zleva Aleš Dittrich (VK Dukla Liberec), Jiří Kotrč za Martina Lehotského (HC Dukla Praha), za družstvo žen šermu TJ Dukla Olomouc Barbora Čapková a trenér Antonín Bohata (VTJ Rapid Liberec)

2/ Naděje armádního sportu: zleva cyklistka Dukly Praha Dagmar Labáková, sportovní střelec Dukly H. Králové Jakub Novota a moderní pětibojař z Dukly Praha Jan Kuf

Tento názor považuje UNIASK ČR za zcestný a ve svém projektu nabízí využít široký potenciál dobrovolných pracovníků, kteří jsou ochotni při respektování platných právních předpisů tento problém řešit.

V dalších letech chce UNIASK ČR rozšířit své řady o další členské kluby a členy. Ze sportovní mapy vymazat bílá místa v posádkách, kde v dřívějších letech byly sportovní kluby v organizaci volného času aktivní. Těmto klubům hodlá pomoci ve všech oblastech, zejména však v ekonomice.

Má zájem o upevnění své pozice v Asociaci vojáků společně a podílet se na plnění jejich hlavních úkolů v následujících letech.

Toto odhodlání je v 15. roce činnosti UNIASK ČR její prioritou.]

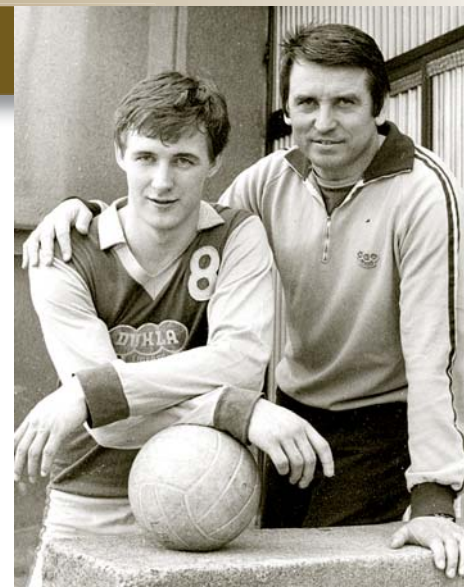

TITI

Mgr. Josef Smolka se narodil 22. března 1939 v Troubkách nad Bečvou, okres Přerov. Jeho volejbalová přezdívka je „Titi“. O Titim se dá napsat: 184 cm, smečující nahrávač armádních družstev Dukla v Kolíně, Jihlavě a v Liberci, trojnásobný mistr republiky, v letech 1963 – 1969 reprezentant ČSSR, držitel zlaté medaile z MS 1966, stříbrné medaile z ME 1967 a bronzové medaile z OH 1968. V letech 1971 – 1994 trenér mužů Dukly Liberec, pětinásobný mistr ČSSR, v roce 1976 vítěz PMEZ. Dlouholetý funkcionář ASS Dukla Liberec a člen Komise vrcholového sportu. Je mistrem sportu, vzorným trenérem, držitelem čestného odznaku ČSTV, členem Síně slávy ČV.

Text: redakce DuklaSportu s využitím podkladů Zdeňka Vrbenského
Foto: archiv ASC DUKLA

„Velkej“ a „malej“ Titi

Zde je na místě vysvětlit neobvyklou Josefovou přezdívku „Titi“, a to jeho vlastními slovy, zveřejněnými v roce 1988 v jednom z článků časopisu Stadion:

„Pepík byl tenkrát ještě zvatlající dítě a já hrál za Duklu Kolín. Jednou jsem ho vzal do sokolovny na trénink, zrovna jsme posilovali. Kluka to samozřejmě moc nezajímalo a hrál si s autíčkem, vleže s hlavičkou těsně u podlahy sledoval jeho jízdu a nadšeně vykřikoval ‚tý-tý‘. V jeho tehdejší mluvě to ovšem znělo spíše jako ‚tí-tí‘. Najednou se jedna z velkých činek začala kutálet k hlavě nic netušícího mrněte. Celé okolí zděšeně ztuhlo. Činka minula Pepíkovu hlavu snad o deset čísel. A protože on, nic netuše, stále vykřikoval to své ‚titi‘, začal nás nahrávač Pavel Peška přezdívat ‚velkej‘ a ‚malej‘ Titi. Ostatně, tak nám lidi kolem volejbalu říkají dodnes, jen s tím rozdílem, že teď již jsme ‚starej‘ a ‚mladej‘ Titi, protože Pepík mě přerostl, a právě o těch deset centimetrů.“

HRÁČSKÉ PŮSOBENÍ A ÚSPĚCHY V REPREZENTACI

V širším kádru reprezentace byl od roku 1960 (zúčastnil se přípravy na MS 1960, MS 1962, ME 1963 i OH 1964). V reprezentačním dresu startoval poprvé v roce 1963 na mezinárodním turnaji ve Volgogradu, s reprezentací se rozloučil na OH 1968 v Mexiku resp. v roce 1969 zájezdem „ligového výběru“ ČSSR na turnaj do Anglie. Účast a úspěchy na vrcholných soutěžích:

- 1965 3. místo na Poháru světa v Lodži (za SSSR a domácím Polskem)
- 1966 1. místo a zlatá medaile na MS v ČSSR (Praha)
- 1967 2. místo a stříbrná medaile na ME v Turecku (Istanbul)

- 1968 3. místo a bronzová medaile na OH v Mexiku (Mexico City)

Jeho trenéry na všech těchto akcích byli Václav Matiašek a Oldřich Kaplan, spoluhráči z medailových týmů: Golián Bohumil, Groessel Zdeněk, Kop Petr, Koudelka Drahomír, Labuda Jozef, Mozt Antonín, Musil Josef, Perušič Boris, Petlák Vladimír, Procházka Antonín, Schenk Pavel, Svoboda Jiří, Šmídl Václav a Zajíček Lubomír

TRENÉRSKÉ PŮSOBENÍ A ÚSPĚCHY U DOMÁCÍCH DRUŽSTEV

1971 – 1979

asistent trenéra Karla Pauluse u družstva Dukly Liberec, 3× mistr republiky (1973, 1975, 1976), 2× 2. místo (1972, 1978) a 2× 3. místo (1974, 1977), v roce 1976 vítěz PMEZ a Mistrovství spřátelených armád, hráči mistrovských celků: Adamec, Bednář, Hlinka, Janeček, Jebavý, Jindra, Kosař, Kubice, Lenert, Mikunda, Mocňák, Peksa, Petlák, Potáč, Smutný, Stančo, Sýkora, Šimek, Šlambor, bratři Pavel a Milan Řezníčkové, Tomáš, Trčka, Vykýdal, Zajíček Lubomír.

1979 – 1991

trenér Dukly Liberec, 2× mistr republiky (1980, 1983), 3× 2. místo (1982, 1986, 1988), 4× 3. místo (1984, 1985, 1987, 1989), hráči mistrovských celků: Čada, Hampacher, Jakubiček Ivan, Klamrt, Kovář, Krebs, Lenert, Malán, Melichárek, Mikunda, Pavlas, Potáč, Smolka junior, Špišser, Tomáš, Virág.

1991 – 1992

asistent trenéra Jaroslava Tomáše u Dukly Liberec, 3. místo v extralize

1992 – 1994

trenér družstva mužů Dukly Liberec „B“ v I. NL

V několika kratších cyklech byl trenérem nebo asistentem trenéra u reprezentačního družstva mužů ČSSR „B“ (do 23 let) s účastí na mezinárodních turnajích doma (Pohár osvobození Československa v Detvě, Nitře, ve Zvolenu, Pohár SNP ve Vyšných Hágách) a v zahraničí (Bulharsko, Írán).

Vše podstatné z dlouhého a mimořádně plodného volejbalového života Josefa Smolky je obsaženo v podrobném profilu, který je součástí dokumentů Síně slávy ČV na svazových stránkách www.cvf.cz. Za všechny fanoušky a příznivce volejbalu gratulujeme ke kulatinám a přejeme Titimu hodně zdraví do dalších let. |